

KELAM HİZMETKARLIĞINA ÇAĞRILMAK

EDMUND P. CLOWNEY

BÖLÜM 1

TANRI'NIN ÇAĞRISI NEDİR?

1. ADIYLA ÇAĞRILMAK

ÇAĞRI, TANRI'NIN YARATILIŞ ARMAĞANIDIR

Çağrımızın ne olduğunu anlamak için, neye çağrıldığınızı bir düşünün. İsminiz, gerçek isminiz nedir? Bu isim belki ehliyetinizde olmayabilir. Türkçe isimlerin kişilerin çağrısını tanımladığı zamanların üzerinden yüzyıllar geçti. Ahmet Fırıncı, Tesisatçı olmadan tesisatçı oldu ya da artık etrafta Berk Eczacı, Kemal Uzaybilimci gibi isimler görmemekteyiz. Bir oğul babasının ismini taşırdı, Ali, Ahmet, Mehmet gibi. Aynı zamanda annesinin ve babasının ona “vermiş” olduğu ismi de taşırdı.

Bir isim nedir, özelliği nedir? Cevap, taşıdığımız isme ve bu ismi kimin verdiğine göre değişir. Bir oğul belki de babasının ismini taşımaktan onur duyabilir; ama yeni gelin “Bayan Ali Yılmaz” ismini tuhaf bulabilir. Ya da daha anlamlı isimler de verilebilir. Ama genellikle isimlerimiz bize bir anlam ifade etmez.

Ama Tanrı bir kişiye isim verdiğinde durum böyle değildir. Tanrı ismiyle çağırıldığında, bu O'nun çağrısıdır. Gerçek isminiz, size Tanrı'nın verdiği isimdir. Bu ismi ve önünüze konan çağrıyı anlayın. İki Hristiyan isminiz vardır ve bunların her ikisi de size “verilmiştir”. Tanrı'nın verdiği bu isimlerden sonuncu her zaman ilk başta gelir ve her Hristiyan bu ismi taşır. Bu isim sizi Tanrı'nın oğlu olarak mühürler, çünkü Tanrı'nın Kendi ismidir: “Oğullarımı uzaktan, kızlarımı dünyanın dört bucağından getir diyeceğim. Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adımla çağrılan herkesi, evet, oluşturduğum herkesi getirin diyeceğim” (Yeşaya 43:6-7).

A. TANRI'NIN ADIYLA ÇAĞRILMAK

Her Hristiyanın, Tanrı'nın kendisine verdiği bir ismi vardır. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilir. Kiliseye her gittiğinde, selamlama ve bereketlemede Üçlülük Tanrısının ismi ona söylenir. Eski Antlaşma kahinleri tarafında O'nun adıyla bereketleme emriyle ilgili Tanrı şöyle söylemiştir: “Böylece kahinler İsrail halkını adımı anarak kutsayacaklar. Ben de onları kutsayacağım” (Çölde Sayım 6:27).

Çağrınızla ilgili ilk soru budur. Tanrı'nın ismini taşıyor musunuz? Eski Antlaşma'daki tapınakta, kahin altın bir levha taşırdı, üzerinde ‘Kutsallık Tanrı’ya aittir’ yazardı. Yuhanna'nın Siyon Dağı görünümünde, kutsalların alnında Mesih'in ve Baba'nın onlara verdiği isimler yazılıydı (Vahiy 14:1). Yuhanna bir başka görünüm de görmektedir: zengin, fakir, büyük küçük, özgür, kölenin alnlarında Şeytan'a ait işaret taşıdığını söylemektedir (Vahiy 13:16).

Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış insan için anonim olma gibi bir durum söz konusu değildir. Ya tapınmalı ya da saygısızlık ediyor olmalıdır.

Kurtuluş demek, Tanrı'nın ismini alnınıza, elinize ve yüreğinize yazması demektir. Sizi Kendisinin yaparak, adını sizin adınız yapar. Çağrısı güçlüdür. Hezekiel Tanrı halkının mezarlarını gördü. Önünde kuru kemikler yığılıydı. Ama Hezekiel kuru kemiklere bakıp haykırdı: “Kuru kemikler, Rab'bin sözünü dinleyin” dedi ve kuru kemikler canlandı (Hezekiel 37). Tanrı ölülerin değil dirilerin Tanrısıdır; adı yaşamdır.

Mesih'in çağrısı merakla ağaca tırmanıp Mesih'i izleyen Zekiya'ya ulaştı. Mezarda duran Lazarus'a ulaştı: “Lazarus, dışarı çık”.

Size bu çağrı ulaştı mı? Öncelikle Mesih'e çağrılmadan, Kelam hizmetkarlığına çağrı olamaz. Ellerinizi önce kurtuluş için yakarak Tanrı'ya kaldırmadan, Tanrı halkının üzerine bereketleme için açmaya cesaret etmemelisiniz. Bunu yapmadan, karşılaştığınız çağrı Kelam hizmetkarlığına gerçek bir çağrı değildir. Mesih'e gelme çağrısıdır.

Bu hizmeti ruhunuzu kurtarmak için istemeyin. Rab müjdeyi tutsaklara gönderip, onları müjdeye tutsak kılmaktadır (2. Timoteos 1:12, 14). Bir kişi, kurtuluşun kazanılmadığını vaaz ederek kurtuluşunu kazanamaz. Mesih'in vaadini anımsayın: "Bana geleni asla geri çevirmem". Sizi Kendisine alacak ve adını sonsuza dek sizinki yapacak.

"Tanrı bizi, yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı. Bu lütf bize Mesih İsa'da zamanın başlangıcından önce bağışlanmış ve şimdi O'nun gelişiyle açığa çıkarılmıştır" (2. Timoteos 1:9).

Yaşam boyu değil, sonsuz yaşam boyu Tanrı'nın çağrısını ölçemez. Bir gökkuşağı gibi, ufuktan ufuğa uzar. Tanrı'nın yaşam veren lütf çağrısı, kurtuluşumuzun kaynağıdır; Tanrı'nın yaşam şekillendiren yücelik çağrısı kurtuluşumuzun amacıdır. Çağrımızın yayı kesinlikle Tanrı'nın yaratılmamış olan ışığının yüceliği sabah doğmadan çıkan şafaktan parlar. Korkuyla duyduğu saygıyla Hristiyan şöyle der: "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize 'Tanrı'nın çocukları' deniyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanımıyor" (1. Yuhanna 3:1).

Tanrı'nın çocukları Tanrı gibi olmaya çağrılır. Tanrı'nın 'kutsal' ismini taşıyan herkes, 'kutsal' olmalıdır. Sadece 'Senin adın kutsal kılınsın' diye dua etmesi yeterli değildir. Tanrı'nın ismini çağrısını yerine getirerek yaşam boyu kutsal kılmalıdır. "Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun" (1. Petrus 1:15).

Eski Antlaşma'daki kutsallara Tanrı'yla birlikte yürüme çağrısı, genellikle adlarına yansıtılırdı. Çağrılarında tanıklık etmek için 'İl' ya da 'Yah' isimleriyle çağrılırlardı. 'İlyas', 'Tanrım Yah'tır' anlamına gelmektedir. 'Yeşu' ve 'Yeşaya' Rab'bin kurtardığını beyan eder. İsrail, Samuel, Hezekiya, Yeşu, Nehemya ve Zekeriya, bunların her biri adıyla Tanrı'ya katılır. Eğer Tanrıları Rab'be itaat etmemiş olsalardı, Tanrı'nın adına onursuzluk etmiş olurlardı. Eğer İlyas gibi Tanrı'yı arzusıyla dolularsa, yaşamları adlarının anlamını vaaz ederdi.

Tanrı'nın lütfu daha ötelere de uzanmaktadır. Sadece halkına isim vermekle kalmaz, onların isimlerini de Kendininki gibi kabul eder. Kendisini 'El- Elohi-İsrail', İsrail'in Tanrısı olarak açıklar. İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısıdır. Oğullarının isimleriyle Tanrı, uluslara tanıtılır.

Tanrı'nın iyiliği bilgeliliğini aştı mı? Halkıyla Kendisini özdeşleştirmenin sonuçlarını önceden göremedi mi? Tanrı halkı Tanrı'nın ismine leke sürdü ve düşmanları arasında boş yere kullandılar. Tanrı'nın ismi uluslar arasında hakarete uğradı, çünkü İsrail'in Tanrısı olarak biliniyordu.

Hayır, Tanrı'nın lütfu boşuna değildir ya da amacı sapmamıştır. Uzaktaki ulusları Kendisine çağırılmaktadır. Kurtuluşu yeryüzünün dört bucağına uzanan gerçek Kulu'nu ana rahminden çağırmıştır. Bu Kul, Tanrı'nın adıyla anılır (Yeşaya 49:1). Gerçek İsrail O'dur; Yakup soyunun geri kalanlarını kurtaracak ve uluslara ışık olacaktır (Yeşaya 49:6). O'nun adı Harika Öğütçü, Kudretli Tanrı, Ebedi Baba, Barış Prensi olacaktır (Yeşaya 9:6). O İmanuel, Tanrı bizimledir (Yeşaya 7:14).

Tanrı'nın ismini oğulluğa çağırmada üzerine vermesi, Mesih'te gerçekleşmiştir. Adı İsa (Yeşua)'dır, çünkü halkını günahlarından kurtarmaktadır. Tanrı'nın ismi O'ndadır ve oğulluğa çağırısı Babasının adını yüceltmektedir (Matta 17:5; Yuhanna 12:28).

Tanrı'nın ismi El- Elohi- İsrail olarak doğrulanmaktadır. Tanrı'nın ismi Oğlu'nda açıklanmıştır. Tanrı'yı, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası olarak biliriz (Romalıları 15:6).

İsa'nın ismine küfredildi, çarımhta başının üzerine yazıldı, Tanrı'nın Oğlu'yla alay edildi. Ama Tanrı'nın acı çeken Kulu, çarımhtın utancını bile ortadan kaldırdı: “Başkalarını kurtarıyor, ama kendini kurtaramıyor” (Matta 27:42). Ölümüyle İsa Mesih, kendisiyle alay edenlerin sözlerini boşa çıkardı ve müjdeyi gerçek kıldı. Çünkü Babasının kutsal ismini günahkarlara verecek ve onların günahlarını çarımhta Kendi bedeninde taşıyacaktı.

Oğulluğa çağırılmanız, Tanrı'nın adını taşımanız, kutsal olmanız, Mesih'teki çağrınızdır. Peygamberlerin önceden bildirdikleri zaman gelmiştir. İnsanlar yine de “Yahve'ye aidim” diyebilir. Yahudilerle diğer ulusları ayıran duvar yıkılmıştır, çünkü İbrahim'in gerçek oğlu olan bir Kişi vardır. Yalnızca O'nda gerçek İsraili olunabilir ve O'nda herkes gerçekten İsrailidir.

Tanrı'nın adını taşıma çağırısı, Mesih'in adını taşıma çağırısıdır. Dirilişten sonra Kutsal Ruh'la dolan öğrencileri, o isim uğruna acı çekip, hakaret gördükleri zaman sevinç duydular.

Çağrınız, Tanrı'nın İsa Mesih'teki çağrısıdır (Filipililer 3:14). Tanrı'nın biricik Oğlu'nda kabul edildiniz (Efesliler 1:6); İsa Mesih'te kutsal kıldınız, her yerde Rabbimiz İsa Mesih'in adını taşıyan kutsallar kıldınız (1. Korintliler 1:2).

B. ADINIZLA ÇAĞRILMAK

Öyleyse soyadınız, isminizden önce gelir. Adınız Hristiyandır ve Mesih'te Tanrı'nın adıyla anılırsınız. Peygamberlerin vaat ettiği gibi, uzaklardan çağrıldınız, çünkü Tanrı'nın yüceliği için yaratıldınız ve sizi Kendisine çağırdı.

Öyleyse isminiz nedir? O da aynı şekilde size Tanrı tarafından verilmektedir. Sizi Kendi adıyla çağıran Rab, sizi kendi adınızla da çağırır: “Korkma, çünkü seni kurtardım; seni adınla çağırdım, sen benimsin” (Yeşaya 43:1).

Bu isim de bize Mesih'te verilir. “RAB'bin kendi ağzıyla belirlediği yeni bir adla anılacaksın” (Yeşaya 62:2). İsa balıkçı Simun'u çağırdığında, ona yeni bir isim verdi: ‘kaya’ anlamına gelen Petrus. Bu isim onun kim olduğunu değil, ama İsa'nın bir öğrencisi olarak ne yapacağını anlatıyordu.

Mesih'in kurtuluşunun yeniliği, Tanrı halkı tarafından paylaşılır. Yeni İsrail artık “Sevdiğim” diye bilinir (Yeşaya 62:4).

Çölde Sayım, Yaratılış ve Tarihler'deki isimlerle karşılaştığınız zaman, okumaktan sıkıldığınız oldu mu? Bu isimleri telaffuz etmede zorluk çekebilirsiniz, ama onlarsız bir Kutsal Kitap istemezsiniz. İsimleri Tanrı'nın antlaşma kitabında yazılıdır ve unutmaz. Bu isimlerin yazılı olması, Tanrı'nın sadakatini gösterir. İsrail oymaklarının ismi kahinin göğüslüğündeki taşlara nasıl tek tek yazıldıysa, Tanrı halkının isimleri de Tanrı'nın kitabında yazılmıştır (Mısır'dan Çıkış 28:9-12, 17-21; 32:32; Mezmur 56:8; 69:28).

Mezmur 87, Tanrı Siyon'da yaşayacakların sayımını bitirdiğinde bunu kutlar. O zaman Mısırlılar, Babilliler, Filistinliler, Etiyopyalıların Tanrı'nın şehrinde doğum kayıtları olacaktır. İsrail'in önceki düşmanları “Yalnız sende bulunurum” diye ezgiler söyleyenlerin arasında olacaktır.

Pavlus, Filipi'deki Romalılara aynı şeyi söylemektedir. “Adları yaşam kitabında yazılı olanlar...” (Filipililer 4:3). Rab'den korkup O'nun ismini derin derin düşünmeden Tanrı'nın kitaba yazdıklarından biri bile unutulmaz.

Bireysel çağrınızın Tanrı halkı arasında olduğunu hatırlamanız önemlidir. Bireysel olarak çağrıldınız ama yalnız olmaya değil.

Ama Tanrı'nın çağırdığı sizin isminizdir, eğer yaşam kitabında bulunan isimlerden biriye bile, bir anlamda sizinle Tanrı arasındadır. Süleyman'a Tanrı'nın verdiği isim, “Tanrı'nın sevdiği kulu” ydu (2. Samuel 12:25). Tanrı'nın size verdiği isim yalnızca bereketini değil, aynı zamanda kişisel sevgisinin paydaşlığını da taşır. Vahiy kitabında İsa, “bana gelene beyaz bir taş vereceğim, üzerinde yeni bir isim yazılı bir taş...” vaadini vermiştir (Vahiy 2:17).

Kimliğinizin en derin sırrı bu isimde gizlidir. Yalnızca Tanrı gerçek isminizi bilir, ancak bu sizi çağırdığı isimdir. Kimlik kayıpları, isimsizlik modern edebiyatı kötü etkilemektedir.

Yabancılaşmanın trajedisi insanların beni bilmesi değildir; benim kendimi tanımamamdır. Modern düşüncedeki korkutuculuk çoğunluk kategorisine milyonları eklemekten kaynaklanmaz. Rabbimiz Tanrı'dan kaynaklanır.

Gerçek kimlik insanlarla olan ilişkilerden kaynaklanmaz, çünkü her ilişki oynanması gereken bir roldür. Rollerini çoğaltmak, boşluğun içine düşmektir. Roller üzerine odaklanmak daha çok umut vermektedir. Birkaç arkadaşı ve bir de eşi olan kişi sosyal kelebekten daha fazla ilişkilere derinlemesine dahil olabilir. Ama yine de bütün benliğini veremez ve sevgiyle onun kimliğine derinlemesine tapan kişi putperestliğe düşer.

İnsanın kimliğini belirleyen tek bir ilişki vardır, o da Yaraticımız ve Kurtarıcımızla olan ilişki. Tanrı'nın çağrısı, bir rolden fazlası olarak bir görev verir, çünkü bir insanın Rab'be olan hizmetinin tamamını içerir. Bu çağrı yapmak kadar olmakla da ilgilidir.

Kimsiniz? Ne yapmalısınız? Bu sorular birbiriyle cevaplanmaktadır: hangi isimle Tanrı sizi çağırıyor?

Bu soruyu yanıtlamak hayat boyu sürebilir. Petrus'a bir isim verildi, ama anlamını nasıl da anlayamadı! Ancak Mesih denizde elini ona uzattığında, düşmesin diye Mesih dua ettiğinde, inkar ettikten sonra başkahinin avlusunda Mesih ona baktığında, dirilişten sonra ateşin başına onunla birlikte oturduktan sonra, Pentikostta yukarı odada, tapınakta, Korneliyus'un evinde Petrus bu ismin anlamını anlayabildi.

Kendinizi ancak Mesih'i öğrendiğinizde öğrenebilirsiniz. Öz bilginin kendi kendine bir gücü ve amacı yoktur. Pavlus hiçbir zaman Sokrates gibi "Kendinizi bilin!" demez. Bunun yerine, "Ölümünde O'na benzeyerek O'nu tanımak, dirilişinin gücünü ve acılarına ortak olmanın nedemek olduğunu bilmek ve böylece ne yapıp yapıp ölümden dirilişe erişmek istiyorum" der (Filipililer 3:10-11). "Çünkü benim için yaşamak Mesih'tir" (Filipililer 1:21).

---

2. HİZMETE ÇAĞRILMAK

ÇAĞRI TANRI'NİN KRALİYET HÜKMÜDÜR

Tanrı'nın adını taşımak, bizi O'na hizmet etmeye çağırılmaktadır. Hristiyan, Rab'bin ardından giden; Mesih'in adı kendi adı olan, Mesih'in yolu kendi yolu olan kişidir. Oğulluğun sevgisi hizmetine de yansır.

A. ÇARMIHA ÇAĞRI

“Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, kendi izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu” (1. Petrus 2:21).

Yaşamınızın rehberi için her anlamda güven içinde olamazsınız, ama Mesih'in adımlarının yönelttiği yere doğru gitmelisiniz. Petrus'un aynı mektupta bahsetmiş olduğu ‘ulusların arzularını’ gerçekleştirmek için dünyanın yolundan gitmez. Mesih, Şeytan bu yolu teklif eder etmez reddetmiştir. Dorothy Sayers “Kral Olmak İçin Doğan” adlı oyununda Kaptan Baruch adlı bir karakter yazar, bu karakter Mesih'in ele verilmeden önceki gün zaferli bir şekilde Yeruşalim'e girişinde bir eşek ya da savaş atı seçmesini ister. Baruch eğer Mesih sığa seçerse, daha cesur bir Mesih bekleyecektir.

Mesih'in adımları Baba'nın çağrısına uyarak acıya ve çarmıha gitmektedir. “Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları uğruna fidiye olarak vermeye geldi” (Markos 10:45). Öğrencilerini de aynı yolda yürümeye çağırır: “Ardımdan gelmek isteyen, kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek; canını benim ve Müjde'nin uğruna yitiren ise onu kurtaracaktır” (Markos 8:34-35).

Ölüme çağrıda ne gibi bir çağrı yönlendirişi olabilir? Kesinlikle ölüm bir çağrı olamaz, aksine bütün çağrıları sona erdirir.

Bu noktada Mesih'in adımlarını izleyen kişi, diğer bütün yollardan döner. Mesih'in çağrısı, ölüme çağrıydı. Bu kase, O'na Babası tarafından verildi. Acılar adamıydı, kederle doluydu. Yine de acıyı yüceltmek için acı çekmedi, ya da ölmek için ölmedi. Ya da öğrencilerine olan çağrısı budalalar gibi acı çekmek de değildir, aksine amacı olan bir acı çekmedir.

Mesih bir sebepten ötürü acı çekti. Aynı bölümde Petrus, “Bizler günah karşısında ölelim ve doğruluk uğruna yaşayalım diye, günahlarımızı çarmıhta kendi bedeninde yüklendi” demektedir (1. Petrus 2:24).

Mesih’in acı çekmesi kurtarıcıydı, acı çekmenin kendisi kurtarıcı değildi, fakat Mesih’in Kendisi Kurtarıcıydı. Çektiği acı başkaları içindi. Acınmaya ya da merhamete ihtiyacı yoktu. Günahkarları iyileştirebilmek için hastalıkları yüklendi, onlara yaşam vermek için öldü.

Acı çekmesinin amacı tamamıyla yerine geldi. Yeşaya Rabbin Acı Çeken Kulu’nu tanımlarken, acının duygusal portresini değil, fakat Günahları Üstlenenin zaferini resmetmiştir. “Ne var ki, RAB onun ezilmesini uygun gördü, acı çekmesini istedi. Canını suç sunusu olarak sunarsa soyundan gelenleri görecektir ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek” (Yeşaya 53:10).

Önünde sevinç olduğunu bilerek, Mesih çarmıhın utancını yendi ve bu acıya katlandı. O’nun çağrısı bu acılara dayanmak ve yücelik kazanmaktı.

Bu nedenle krallara layık bir şekilde bu acıyı çekti. Sessizliği şüphesiz görkemliydi ve asildi. Hirodes, Pilatus, Romalı askerler ve Golgota’da toplanan kalabalık, bütün bunların yaptığı alaylara, aşağılamalara kapılmadı.

Petrus’un gördüğü krallara ait acı budur; Mesih’in adımlarıyla izlememiz gereken Mesih’in bıraktığı örnek budur. Petrus bir kelime kullanmaktadır: “örnek” öğrenen bir kişi için harfi harfine bir rehberdir. Petrus, hiçbir şekilde öç almaya çalışmayan ama Tanrı’nın doğru yargılarına Kendisini teslim eden günahsız, lekesiz Acı Çeken Kulu unutamazdı (1. Petrus 2:22, 23).

Bu Kurtarıcı’nın adımlarını izlemeye hazır olana dek, Hristiyan çağrısını tartışmak anlamsızdır. Kişilerin çağrıları hakkında danışmanlık veren kimseler Simun Petrus’la görüşselerdi, aynı şekilde Petrus’u balıkçılıktan başka bir yöne doğru yönlendirirlerdi. Liderlik armağanı balıkçı teknesinde ziyan olurdu. Ancak dini bir liderlik de teklif edilemezdi. Böyle bir şeye adanmanın sonucu çarmıhta biterdi.

On iki elçiden günümüzdeki bütün misyonerlere değin, Hristiyan tarihi “ziyan olmuş yaşamların” hikayesidir. Bir Hristiyan kendi karakterini çok iyi bilebilir ve birçok fırsat elde edebilir, ama bütün bunları Mesih’in ayaklarına serer. Yaşamını en değerli şey saymaz, ama Mesih’e güvenle tutar. Amacı mezarın ötesindedir; en büyük çağrısının tacı dirilmiş olan Rabbinin ellerindedir.

Ancak çarmıhın çağrısı yıkıma, terk edilmeye ve hayal kırıklığına çağrı değildir. Mesih çarmıha ancak Baba’nın saati geldiğinde ve hizmeti tamamlandığında gelmiştir. Bizim çağrımızın da amacı vardır ve gerçekleştirilmesi gereken bir görev sunar.

Bu görev, krallığın bir görevidir. Mesih’in adımlarına hizmet, krallığında hizmettir. Geriye bir çarmıhın çağrısı kalır, çünkü Mesih’in krallığı henüz yüceliğiyle gelmemiştir. İsa hizmetine başladığında, Vaftizci Yahya’nın beyan ettiğinin devamını getirdi: “Zaman doldu diyordu, Tanrı’nın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde’ye inanın” (Markos 1:15).

Eski Antlaşma’daki vaatler, Mesih’in gelişiyle Tanrı’nın adil yönetiminin gelişine katılmıştır. Peygamberler, hiç şüphesiz, Tanrı’nın her şey üzerinde yerin ve göğün Yaratıcısı olarak egemenliğini tanımıştır. Ama Tanrı’nın kurtaran gücünü kurtuluşa beyan etmişlerdir. Yeşaya bunu Rab’bin yılıyla resmetmiştir. Tanrı halkının kutsal takvimi yediye bölünmüştür: yedinci gün kutsaldı, yedinci ay kutsal bir ziyafetti, yedinci yıl da Şabat yılıydı. Yedi yıl geçince, yasa dinlenmek için bir elli yıl sağlıyordu. Borçlar siliniyor, mahkumlar serbest bırakılıyor ve herkes İsrail’de mirasını alıyordu. Yeşaya, nihai kurtuluşu şu şekilde anlatır (Yeşaya 61:1-3). Rab’bin kabul yılı, Bağışlanma Yılı olarak bilinir. Yüreği kırık olanları saracak, tutsaklara özgürlük getirecek ve zindanları açacak.

İsa Nasıra’daki havraya geldiğinde, Yeşaya’dan bir vaaz verdi. Oradakilere, “Dinlediğiniz bu Yazı bugün yerine gelmiştir” dedi (Luka 4:21).

Çünkü zaman doldu ve Rab geldi, Rabbin yılının borazanları duyulabilirdi. Krallık geldi, çünkü Kral geldi. Mesih şeytana ait olanları krallığın gücüyle yenebilirdi, çünkü öncelikle en güçlüsü olan Şeytanı yendi (Matta 12:28). Öğrencilerinin artık Yahya’nın öğrencileri gibi oruç tutmasına gerek yoktu, çünkü güvey aralarında ve krallık ziyafeti başlamalıydı (Matta 9:15). Her şey hazır olduğundan ve şölen kurulduğundan dolayı, artık köle insanları şölene çağırılmalı ve hiçbir bahaneyi kabul etmemeliydi (Luka 14:17).

Ancak Yahya, karmaşıktı. Çölde Rab için yolunu hazırladı, arıklarının bağını çözmeye bile layık olmadığı Birinin geleceğini duyurdu. Tanrı'nın yargısının kapıda beklediğini ve yararsız her ağacı kökten sökeceğini duyurdu. Gelecek Olan geldiğinde, ateşle vaftiz edecekti (Matta 3:10-12).

Ama Yahya Hirodes tarafından hapse atıldı; oradayken Mesih'in yaptığı mucizeleri işitti. Eğer O gerçekten Mesihse, neden yargıyı getirmemişti? Krallığın yargısı olmadan krallığın bereketi nasıl gelebilirdi? Tanrı'nın kabul yılı Tanrı'nın öfkesi dindirilmeden gelebilir miydi (Yeşaya 61:2; Luka 4:19) ?

Yahya öğrencilerini İsa'ya sorular sormaları için gönderdi: “Gelecek olan sen misin yoksa başkasını mı bekleyelim?” (Matta 11:3).

İsa, Yahya'nın öğrencilerini mucizelerine tanıklık etmeleri için yanında tuttu ve peygamberlerin vaat ettiklerinin gerçekleştiğini söylemelerini buyurdu.

Tanrı'nın lütfunun şaşırtıcılığı, krallığın habercisinin taşıyabileceğinden daha ağırdır. Ancak eğer yargının kılıcı Yahya'nın düşündüğü gibi Mesih'in elindeyse, hiç kimse kayırılmazdı, çünkü herkes günah işledi. Tanrı, zamanın doluluğunda yargıyı uygulamak yerine yatıştırması için Oğlu'nu dünyaya gönderdi. Tanrı'nın lütuf krallığının kurtaran gücü, krallığın yargısı açıklanmadan önce gelmelidir.

Ya da durumu Kralın işleriyle anlatmak gerekirse, Mesih yaşamını birçokları için fideye olarak vermeye geldi, ama ikinci kez geldiğinde Baba'nın evrensel yargısını getirmek için gelecek. Bu arada, kurtaran merhametinin iyi haberi yeryüzünün dört bucağına taşınmalıdır. Bu zamana dek dirilmiş olan Rab, tahtından Kutsal Ruhunu gönderir.

Kısacası, Mesih'in çağrısı krallığının bu zamanında gelir, dünyanın dört bucağından insanlar Tanrı'nın krallık şölenine çağrılırken. Mesih yücelik kazanmıştır, ama bizleri acılarını paylaşmaya çağırmaktadır. Başkalarının günahlarını taşımak için onların yerine acılar çekemeyiz, ama başkaları için, Mesih'in bedeni olan kilise için acı çekmeliyiz.

Pavlus bu konuyu açıkça dile getirmektedir: ‘‘Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum’’ (1. Korintliler 9:19). Pavlus’un alçakgönüllülüğünde kölelik yoktur, ancak bir amaç vardır. Pavlus, yaşamının sonuna gelmiş bir kişi gibi yaşamaktadır.

İbraniler’in yazarının dediği gibi, ‘‘Çünkü burada kalıcı bir kentimiz yoktur, biz gelecekteki kenti özleyoruz’’ (İbraniler 13:14). Göklerin krallığı, Hristiyanın çağrısına kendi perspektifini katmaktadır. Bir Hristiyan bu dünyada yoldadır ve bir yabancıdır: ordugahın dışına, Mesih’in çarmihına gider.

Mesih’in krallığı tam bir bağıllık istediğinden, Mesih’in öğrencisi ‘‘İmansızların arasından çıkıp ayrılın. Murdar olana dokunmayın ve ben sizi kabul edeceğim. Size Baba olacağım, siz de oğullarım ve kızlarım olacaksınız’’ (2. Korintliler 6:17-18) çağrısını duymalıdır.

İnsanın şehri putperesttir. Her biri inandıkları şeyin önünde diz çökmelidir. Dine, eğer politik ve devlete ait ideolojilere, kurumsal hiyerarşiye destek veriyorsa tolerans gösterilmektedir. Ancak ‘‘insana değil, Tanrı’ya itaat etmeliyiz’’ diyenler her zaman hainler olarak suçlanır.

Ancak Mesih’in krallık çağrısı sadece insanı dünyadan ayırmakla kalmaz, aynı zamanda onu dünyaya da gönderir. Krallığın bu döneminde bizler iman yolcularıyız, çünkü Tanrı’nın göksel dağı Siyon’dur; ama krallığın elçileri görevine sahip olarak Kralımız tarafından barışı ve esenliği duyurmaya geldik.

Mesih’in ‘‘Gel’’ çağrısı, bizleri dünyadan ayırır ve ‘‘Git’’ çağrısı bizleri adıyla dünyaya gönderir.

Her iki emir de kilise tarihinde yanlış anlaşılmıştır. Aziz Anthony dünyadan kaçmış ve ıssız bir çölde yaşamıştır. Ünü yayılınca, bir koloni kurulmuştur. Yüzyıllar boyunca, Hristiyanların dünyadan çekilmeleri farklı biçimler almıştır, ama motif aynı kalmıştır. En kötü yanı, müjdeyi yayma faaliyetinden yoksun kalmaktır. Dünyadan uzaklaşmak, kilisenin müjdecilik çağrısını inkar etmektir.

Manastır misyonerliği Roma Katolik misyoner yayılım tarihini oluşturmuştur; diğer taraftan, evanjelik misyonerler daha cesur bir şekilde birçok alana girebilmektedirler. Peki kasaba ve köylerdeki yeni kiliseler? Onlar neyden kaçtılar? Mimarileri neye hizmet ediyor?

Mesih'in "Git" ağrısı, kiliseye ait aşırı faaliyetler bakımından dikkat edilmelidir. Hatta misyon çalışmaları ve grupları bile dünyaya gitmek yerine, kendileriyle bir arada oturarak bahaneler sunabilirler.

Peki özüm nedir? En iyi çareleri bile iler acısıdır. Bırakın kilise dünyada "kaybolsun". Kilise biçimini kaybetmeli ve yeni bir biçim almalı, dünyanın biçimini almalıdır. Göreceli olmayan konular üzerinde konuşmak yerine, dünyanın dilinden konuşmalıdır. İnsanların çalışıp yaşadığı yerlerdeki hücre gruplar, köy ve kasabalarda daha ciddi ve resmi işlere girmelidir. "Dinsiz" bir Hristiyanlık haline bürünmelidir.

Bu are veya çözüm çok dünyasal, değil mi? Kilisenin dış dünyaya ulaşma yollarına bakılırsa değil: krallık bir maya gibi. Ancak kilise ayrı olmaya çağrılmıştır; ışık olmaya ve maya olmaya çağrılmıştır.

Kiliseyi herkesin Mesih'in kurtarışını paylaştığını varsayarak dünyayla tanımlamak, kilisenin iyi haberi duyurma çağrısını yok etmektir. Işık krallığının ve karanlığın gücünün, Mesih ve Baalzevulun hiçbir paydaşlığı yoktur. Kurtuluş, karanlığın gücünden kurtulma ve Tanrı Oğlu'nun sevgisinin krallığına getirilmek demektir (Koloseliler 1:13). Hristiyanlar için, "Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın ki, yaşam sözüne sımsıkı sarılarak aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları olasınız" ağrısı yapılmaktadır (Filipililer 2:14-16).

Kilisenin ağrısı, dünyada hizmet etmek değildir. Tanrı'yla ve Tanrı önünde bir paydaşlık kurmaktır. Kahinler topluluğu ve kutsal ir ulus olarak, karanlıktan şaşılası ışığına getirene övgüler sunmaktır (1. Petrus 2:9).

Öyleyse krallığın çağrısı, karanlıktan ışığa taşıyan ve bizleri karanlıkta parlayan ışıklar yapan Tanrı'nın gücüdür. Önce Tanrı'nın krallığı ardından gitmek, Tanrı'nın Mesih'teki kurtarışının gücünün ardından gitmektir. Krallığı aramak herhangi dini bir eylemle bağdaşabilecek bir dini aktivite değildir. Pavlus bu askeri bir göreve benzetmektedir. Hizmet eden bir asker

başka amaçlar peşinden gidemez; emir altındadır. Tanrı'nın krallığını aramak, dünyanın sunduklarına karşı çıkmaktır: yemek, giysi ve barınak. Göksel Babamız izim ihtiyaçlarımızı bilir, onları sağlar, ancak kendimizi güvence altına almak için daha büyük binalar dikmek ve daha fazla ürün için çalışmak Tanrı'nın krallığını aramak değildir; dünyanın ardından gitmektir.

Dünya ve Hristiyan arasındaki ayrım, diğer ulusların ve Tanrı halkının nelerin ardından gittiklerine benzer. Hristiyan çağrısı seküler olamaz. Çok para kazandıran bir iş ile pastörlük hizmeti arasında kalmış kişi pastörlüğüne çağrısını değil, Mesih'e sadakatini sorgulamaktadır.

Krallık hizmeti tarımı, endüstriyi veya sanatı içerebilir; fakat ancak böyle bir iş krallığın amaçları için yerine getiriliyorsa. Tanrı'nın çağrısı kesindir. Çünkü Tanrı'nın krallığının programı Mesih'in birinci gelişiyle ikinci gelişi arasında bir zaman dilimini içeriyorsa, krallığın gelmesi beklentisi Tanrı'nın yeryüzüne egemen olma buyruğunu içermez. Selanikliler Mesih'in dönüşünün yakın olduğunu düşünerek çalışmayı bıraktıklarında, Pavlus onlara Mesih'in adıyla sessizlik içinde çalışmalarını ve kendi ekmekleri kazanmalarını buyurdu (2. Selanikliler 3:12). Ancak bu şekilde krallığın kendilerine olan çağrısını dışına çıkmadan yerine getirebilirlerdi (ayet 13). Pavlus'un "kendi iyilikleri" diye kullandığı tabiri Galatyalılar 6:9-10'da daha detaylı bir şekilde açıklar. Müjde için finansal destek sunmak ve kilise içinde ve dışında muhtaç durumdaki kişilere yardım etmektir.

Öyleyse kraliyet hizmeti, Mesih'in adıyla kültürel gelişimi de içerir; fakat her zaman krallık perspektifinde. Her çağrı hizmete bir çağrıdır: ister köle ister efendi olsun Mesih'e hizmet etmek (Koloseliler 3:22-24); hem çalıştığımız işlerde hem de yaptığımız işlerde başkalarına Mesih'in adıyla hizmet etmek (Efesliler 4:28).

Mesih'in her şeyin Rabbi olması, insanların ihtiyaçlarına hizmet eden her çağrının Mesih'in çağrısı olması gerektiğidir. Mesih'e iman etmek, insanların işlerini ve statülerini hemen değiştirmeleri gerektiği anlamına gelmez. İtaat yolu Hristiyanın durduğu noktada başlar ve Pavlus Korintlilere Tanrı'nın onları çağırdıkları durumda kalmalarını söylemektedir (1. Korintliler 7:17-24). Herhangi bir çağrı- kölelik ya da özgürlük, sünnetli veya sünnetsiz, evli veya bekar- Mesih'in Rabliğiyle değişir ve O'nun günlük işlere olan çağrısı haline gelir.

Diğer tarafta, Mesih'in Rabliği öğrencilerinin yaşamlarını yönlendirir ve çarmıh yolu herhangi bir çağrıyla Rab için bırakmayı da gerektirebilir. Yeni Antlaşma tarihinin altyapısında, Mesih'e yoldaş olarak hizmet eden Hristiyanlara şahit olmaktayız. Mecdelli Meryem, Yoanna ve Suzanna Mesih'in ve öğrencilerinin ihtiyaçlarını karşılıyorlardı (Luka 8:2, 3); Akvilla ve Priskilla Elçi Pavlus ve diğer Hristiyan öğrencilere ev sahipliği yapıyordu, ayrıca müjdecilik için çadır kurmalarına yardım ediyordu, hasta, aç, zindanda olan sayısız Hristiyana yardım ediyorlardı.

Mesih'in krallığında hizmet etmenin bugün gerektirdikleri nelerdir?

Krallığın bakış açısı hiç değişmedi. Mesih, Baba'nın sağında oturan Rab'dir, şimdiki ve gelecekteki Kral'dır.

Dünya hiç değişmedi, Tanrı'nın krallığına olan düşmanlığı devam etmektedir. Ancak şartlar değişmiştir.

Teknoloji, bir kişinin gündelik ekmeğini sağlaması için gereken zamanı kolaylamıştır. Boş zamanlar krallığın zamanı haline geldi, insanın tam zamanlı çağrısı bir iş haline geldi. İş gücünü azaltan aletlerle ortaya çıkan yorgunluk daha kolay baş edilebilir haldedir. Tam teçhizatlı mutfakla, Hristiyan misafirperverliği daha kolay hale gelmektedir.

Hareketlilik, modern teknolojinin diğer sonuçlarından biridir. Hareket etme özgürlüğü, hizmet etme özgürlüğüdür. Nerede hizmet daha etkili olabilir? Peki ya iş? Amerikan toplumu, iş fırsatlarının esnekliği konusunda benzersizdir. Yaptığınız iş Mesih'in krallığının yönetimindedir. Hangi şekilde O'nu yüceltmektedir? Otomotikleşme, endüstriyel süreçteki monotonluğu ortadan kaldıramamıştır. Yararlı işler genellikle mekaniktir; bu nedenle de dünyasal değildir. Bir Hristiyan kız plastik ürünlerde kontrol şefi olarak çalışıyordu. Saatlerini masa başında diğerleriyle birlikte plastik eldivenleri alarak, tek tek parmaklarını düzeltip, onları paketleyerek geçiriyordu. Bu iş gerekliydi; çünkü yırtık ya da bozuk parmaklar ameliyatta tehlike yaratabilirdi. Aynı zamanda monotondu da. Gerçekteki işinin daha zorlu olduğunu öğrendi: masada bitmek bilmeyen kadın sohbetlerinde Hristiyan biri olarak bulunuyordu.

Hristiyanların yapmamaları gereken işler vardır; çünkü bu işler krallığa karşı amaç güden işlerdir; krallık ondan daha bir iş isterken yapmamaları gereken işler vardır; yeteneklerinin krallığa daha iyi hizmet edebileceği yapmaları gereken işler de vardır.

Bir sanatçı bir reklam ajansı ile çalışıyordu, kendi alanında bağımsız çalışıyordu. İşinden istifa etti ve kilisesinin yayınevinde çalışmak için bir başka şehre taşındı. Geliri daha düşüktü, ama artık çalışmalarını müjde haberinin duyulması için daha etkindi. Yaptığı fedakarlıktan söz etmiyordu.

Bir grafikçi büyük bir sanat ajansının sanat yönetmeniydi. Geliri oldukça iyiydi; yeteneklerini çok iyi kullanıyordu. Ancak tatmin değildi. Eğitimine devam etti ve üniversitede öğretmenlik yapmaya başladı. Artık diğer insanlar için beslediği hisleri direkt ifade edebileceği bir işteydi; verdiği sanat dersleriyle imanın gerçekliklerine değinebilirdi. Krallık bakış açısında, seçimi çağrısını yerine getirmek içindi.

Daha iyi iş seçimleri yapmak, ülkemizde krallığa hizmet için daha iyi opsiyonlar olarak görünebilir. İletişim sektörü, eğitim, hükümet, sosyal hizmetler ve insan ilişkileri, Batı ekonomisinde üretimden hizmete, ortaya koymaktan insanlara yardım etmeye doğru yönelim göstermiştir. Hristiyanların bu işlerde bulunmaları, müjdenin insan ilişkilerindeki değiştiren gücünü göstermelidir.

Hristiyanların bireysel çağrılarını bulmak için bu tür hizmetlerde bulunmaları da yeterli değildir. Hristiyanlar müjdenin bu çağdaki anlamını kolektif bir sorumluluk içerisinde de göstermelidirler. Eğitim sisteminde tam bir Hristiyan tanımlığı, dünyasal devlet okullarının sınırlandırılan ölçütlerinin altında kendilerini izole eden öğretmenlerle gerçekleşmez. Tekniklerin teknoloji ve hümanizm olmadığı bir eğitim sağlayabilen Hristiyan okulları olmalıdır.

Başka alanlarda da Hristiyanlar tanıklıkta bulunmalıdır; Hristiyan kitap yayınları, gazetecilik, dergi, televizyon, radyo ve bunun gibi birçok alanda krallığın çağrısı yerine getirilmelidir.

Kesinlikle tehlikeler de mevcuttur. Çünkü yalnızca Mesih Rab'dir ve henüz yargılamak üzere gelmediğinden, hizmetkarlarının eline bir kılıç verir, bu kılıç krallık için savaşmak içindir ve bu krallık da onların uğruna savaşabileceği bu dünyaya ait bir krallık değildir (Yuhanna

18:36). Ne ekonomik ne de politik güç ve baskılar ‘‘Krallığın gelsin’’ duasını yerine getirmek için bir araç olarak kullanılabilir.

Hristiyanlar olarak birlikte hareket etmenin tehlikelerinden biri de, Mesih’in ‘Git!’ çağrısının göz ardı edilebilecek olmasıdır. Hristiyan köyler, şehirler, topluluklar, yıllık konferanslar sosyal sorunları masaya yatırabilir, ancak bu sorunlara uzanmazlar çünkü kendilerini geri çekmişlerdir. Mesih öğrencileri bu dünyadan alınsın diye değil, kötü olandan korunsun diye dua etmiştir (Yuhanna 17:15). Eğer kandil yanmazsa, sonunda ışık söner.

Bizler görkem krallığını kurmaya çağrıldık, ama lütuf krallığında çarmıhlarımızı taşımaya da çağrıldık. Misyonumuzun amacını unutmak, hala yıkıma gönderilmeyen dünyada Mesih’in amacını unutmaktır. Yaşamınızın amacı, Mesih’in ölümünün amacı olmalıdır.

Ellerinizin ne yaptığı, paranızın neler aldığı, yüreğinizin neler arzuladığı, bütün bunlarda Mesih sizi uğruna öldükleriyle bir araya gelmeniz için çağırmaktadır. Sahip olduklarınız ve olacaklarınızın üzerinde O’nun ismi yazdığından, her biriniz O’nun amacına hizmet etmelisiniz. Zamanınızın olduğu şeylerle Mesih’in ne kadar öğrencisi olduğunuzu ölçün.

Gehazi, Tanrı adamı, Elişa’nın bir öğrencisiydi. Yaşamın iyiliklerini seviyordu: para, giysiler, varlık, köleler. Peygamber şifa bulmuş olan cüzzamlı Naaman’ın davetini reddedince, teolojik bir dersle minnettarlığının ödülünü ifade etme fırsatı verildi (2. Krallar 5:21).

Gehazi Naaman’ın hediyesini, cüzzamını aldı. Peki Tanrı bu halka bereket vaat etmemiş miydi? Bağlar, zeytin bahçeleri, koyunlar, öküzler, Gehazi’nin arzuladıkları? Tanrı diğer uluslara Yahudilere dahil olacakları vaadini vermemiş miydi? Peygamber oğulları olarak mirastan pay almayacaklar mıydı?

Elişa’nın sözlerini dinleyin: ‘‘Şimdi gümüş ya da giysi, zeytinlik, bağ, koyun, sığır, köle, cariye almanın zamanı mı?’’ (2. Krallar 5:26)

Gehazi o an ki gibi bir başka zamanın olmadığını düşündü. Tanrı’nın krallığının acil bir haber olduğu onun için bir anlam ifade etmiyordu. Eğer Elişa’nın hizmeti bu kadar acilse, öyleyse Mesih’e hizmet ne kadar önemli ve acildir?

B. TAHTTAN ÇAĞIRMAK

Çarmıhın çağrısıyla yüzleşerek, öncelikle krallığın ardından gitme arzusuyla, her Hristiyan, “Kim bu iş için yeterlidir?” (2. Korintliler 2:16) diye sormalıdır. Cevap elçi Pavlus’tan gelmektedir: “Bizi Tanrı yeterli kılar” (2. Korintliler 3:5).

Bizi çarmıha çağıran Mesih göğe yükselmiştir ve Rab olarak yüceliğiyle, Kutsal Ruh’un armağanını gönderir. Hizmetimizi yalnızca krallığının perspektifiyle değil, aynı zamanda armağanlarının zenginliğiyle de biçimlenir.

1. VERİLEN GÖREV HİZMETİ ŞEKİLLENDİRİR

Efesliler’e mektubunda Pavlus, Mesih’in çağrısı üzerinde durur. Dördüncü bölümde, Korintliler’e yazmış olduğu aynı tema üzerinde durur: Ruh’un eyleminin kilisede birliği ve çeşitliliği. Çağrıldığımız şeye layık bir şekilde yürümek için Hristiyanlar, Ruh’un birliğinde esenlik içinde yaşamalıdır: tek beden, tek Ruh, çağrımızın da tek umudu vardır.

“Ama lütuf her birimize Mesih’in armağanı ölçüsünde bağışlandı. Bunun için Kutsal Yazı şöyle der: ‘Yükseğe çıktı ve tutsakları tutsak aldı. İnsanlara armağanlar verdi’” (Efesliler 4:7-8).

Gökten gönderilen Ruh aracılığıyla göğe yükselmiş olan Rab, insanlara birçok armağan gönderir. Bu armağanların çeşitliliği ayırım yapmaz, fakat Mesih’in kilisesini birleştirir. Şüphesiz Pavlus onlardan sadece “armağanlar” olarak bahsetmez, ama Ruh’un tek armağanın ölçütleri olarak anlatır.

Pavlus, Mezmur 68’in anlatımında Mesih’in göğe yükselişini görür. Rab kurtarılmış olan halkının önünde savaş alanında en önde yürür, hükmettiği kutsal dağına çıkar. Zaferli Kral zafer meyvelerini alır ve halkına dağıtır. Pentikost günü Ruh’un armağanı, krallığının gücüyle Mesih’in kilisesini gücüyle donatır.

Ruh'un varlığı kilisenin hizmetini hem güçlendirir hem de şekillendirir. Tek beden "her bir üyenin kendi ölçüsündeki işleyişiyle" gelişir (Efesliler 4:16). Ölçüyle verilen lütuf (ayet 7) ölçülü bir işlev kazandırır (ayet 16). Mesih'in kilisesinde bir kişinin çağrısı, Mesih'in ona vermiş olduğu armağanlarla, Ruh'tan aldığı ölçüyle şekillenir.

"Çağrı" ve "verilen lütuf ya da lütfedilmesi"nin benzerliği özellikle Pavlus'un elçiliğiyle ilgili sözlerinde görülmektedir. "Ama Tanrı'nın bana bağışladığı lütufla bazı noktaları yine hatırlatmak için size yazma cesaretini gösterdim. Tanrı'nın lütfuyla ben, ulusların yararına Mesih İsa'nın hizmetkârı oldum. Tanrı'nın müjdesini bir kâhin sıfatıyla yaymaktayım. Öyle ki uluslar, Kutsal Ruh'la kutsal kılınarak Tanrı'yı hoşnut eden bir adak olsun" (Romalıları 15:15-16). Tekrar ve tekrar yetkisini ve görevini bu ifadelerle açıklar (Romalıları 12:3; 1. Korintliler 3:10; 15:10; Galatyalılar 2:9; Efesliler 2:3, 7).

Pavlus kiliseye zulmetmiş biri olarak elçi olmaya layık olmadığını biliyordu, ancak onu eleştirenlere yanıtı "Ama şimdi ne isem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim. O'nun bana olan lütfu boşa gitmedi. Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi" (1. Korintliler 15:10) olmuştur.

Yeruşalim'deki kilisede Yakup, Petrus ve Yuhanna, kendilerine verilen lütfun aynısının ona da verildiğini görünce Pavlus'un diğer uluslara gönderilen bir elçi olduğunu kabul ettiler (Galatyalılar 2:9). Bu görevler için mevcut olan armağanlar, Mesih'in eyleme çağrısıyla ilişkiliydi, çünkü tek Ruh Petrus'u sünnetlilere ve Pavlus'u diğer uluslara göndermişti.

Bütün Hristiyan çağrısı, tıpkı Tanrı'nın iradesinin dışsal şekilde vahyedilmesi gibi, Tanrı'nın lütfunun içsel bir armağanıdır. Kendisine verilen lütufla elçi atanan Pavlus, kutsal olmaya çağrılan Korintliler'e yazar ve Tanrı'ya "kendisine İsa Mesih'te verilen lütuf için" şükreder (1. Korintliler 1:4).

Tanrı'nın kutsallaştırıcı lütfu, çağrımızın gerçekliğine bizi götürür: "Sizi sadık olmaya çağırıcı Tanrı aynı zamanda bunu yapacaktır" (1. Selanikliler 5:24). "Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağırıcı Tanrı sadıktır" (1. Korintliler 1:9).

Hristiyan olarak kişisel çağrınız, size verilen Tanrı lütfunun armağanının dışsal ölçütüdür. Bir insan kendisini çok fazla düşünmemeli, ama "Tanrı'nın kendisine verdiği iman ölçüsüne göre

düşüncelerinde ölçülü olsun'' (Romalılar 12:3). Tıpkı tek Ruh'un çoğalıp Tanrı halkına ateşten diller olarak döküldüğündeki gibi, şimdi Rab de her insanla imanlarının ölçüsüne göre ilgilenir. Bu armağanlar uygulanmalıdır, bunların uygulanmasına da Hristiyanın çağrısı karar verir. Pavlus "bizlere verilen lütfaya göre" farklılık gösteren bu armağanları ve onların fonksiyonlarını açıklar (ayetler 6-8). Peygamberlik armağanı olan kişi, bunu imanının ölçüsüne göre yapmalıdır; sevinç de kendisini cömertlikte gösterir.

Armağanın ölçüsü aynı zamanda hizmetin ölçüsünü de şekillendirir. Pavlus elçisel yetkisinin dışında daha fazla yücelik kazandıramazdı, ancak bunu Tanrı'nın verdiği ölçüde göre yapabildi.

Etki alanınız, Mesih'e olan hizmetiniz Mesih'in size vermiş olduğu armağanlarla belirlenir. Mesih'in lütuf armağanları, kilisesindeki büyük resimli camlar gibidir. Her bir Hristiyan bir mücevher gibidir, öyle ki Tanrı'nın lütfunun ışığı farklı farklı renklerle onlardan içeri yansır. "Her biriniz hangi ruhsal armağanı aldıysanız, bunu Tanrı'nın çok yönlü lütfunun iyi kâhyaları olarak birbirinize hizmet etmekte kullanın" (1. Petrus 4:10).

Pavlus, kişisel hizmetlerin çeşitliliğini göstermek adına beden benzetmesini kullanır. Görmek koklamaktan farklıdır ve duymak yürümekten. Açık bir şekilde Mesih'e bağlı kullar olarak kendilerine verilen bütün yürekleriyle yaptıklarında her bir üye en iyi şekilde bu bedene hizmet etmiş olur. Lütfun hiçbir şekilde yararsız olan bir armağanı yoktur; hizmeti olmayan hiçbir Hristiyan yoktur ya da Mesih'e hizmet etmek için hiçbir kapasitesi ya da opsiyonu olmayan bir Hristiyan yoktur.

Çeşitli armağanlar vardır. Bazı Hristiyanlar pastör veya öğretmen, bazıları yönetici, bazıları merhamet hizmetkârı olarak tanımlanabilir. Pavlus, kilisedeki çeşitli armağanların ve onların işlevlerinin uzun bir listesini verir (1. Korintliler 12:8-10, 28-30; Romalılar 12:6-8; Efesliler 4:11). Daha iyi uygulamalar için kilisede belirli gruplara yönelik armağanların olması gerekmektedir. Bu işlevlere bazen "görev" denmektedir.

Bu grup armağanlarda bile Mesih'in kişisel hizmetkârı olarak bireysel özellikler varlığını sürdürmektedir. Şimşon İsrail'deki hakimlerden biriydi. Diğer hakimler gibi ona da yönetme armağanı verilmişti. Ama ona verilen bireysel özellik, gözle görülür bir fiziksel güçtü. Bu güç öylesine ya da yararsız bir amaç için verilmemişti. Şimşon, korkunun, dağılmaların ve

umutsuzluğun İsrail oymaklarının arasında kol gezdiği ve Filistinlilere teslim olmaya yüz tuttıkları bir dönemde çağrılmıştı. Şimşon'un armağanı, Tanrı'nın birçok savaşçıyla değil, ama tek bir savaşçıyla bile halkını kurtarabileceğini göstermek içindi. Bu ders geleceğe yönelik büyük bir öneme sahipti, çünkü nihai Kurtarıcı ve Savaşçı Tek Kişi olacaktı. Kendi halkı tarafından bağlanıp düşmana teslim edilen Şimşon Lehi'de zafer kazandı (Hakimler 15). Davut'un Golyat'ı yenmesi bile, Mesih'in Güçlü Olan olduğunu bu kadar canlı resmetmemişti.

Ne yazık ki Şimşon'un hikayesi, sadık bir köle olmasıyla değil, Ruh'un armağanlarının ondan alınmasıyla sonlandı. Yalnızca ölümünde ona bir kurtarıcı ve halkının hakimi olarak güç verildi.

İyi bir kahya olmak demek, Tanrı'nın verdiği armağanı harekete geçirmektir (2. Timoteos 1:6). Yalnızca bu şekilde kişi hizmetini gerçekleştirebilir (2. Timoteos 4:5). Yerine getirilmeyen bir hizmet Tanrı'ya ve hizmet edilen kişiye karşı borçlanmaktır. Uluslara elçilik etmek üzere kendisine lütuf verildiğinden Pavlus, kendisini "hem Greklere, hem Barbarlara, hem akıllılara hem de akılsızlara borçlu" hissediyordu (Romalılar 1:14). Müjdeyi duyuruyor olması, lütuf hizmetkarı olarak Tanrı'nın ona vermiş olduğu görevi yerine getirmektir (1. Korintliler 9:16-17).

Öyleyse aldığınız her armağan, Ruh'un bir çağrısıdır. Armağanlarınızı göz ardı etmeye, onları umursamamaya ya da onları Mesih'e hiç kullanılmamış olarak bir örtü içinde sarıp geri götürmeye kalkışmamalısınız (Luka 19:20). Yine size verilen armağanlarla bile hoşnut kalmakla kalmamalı, onları kullanmalı, geliştirmelisiniz. Tanrı verdiğinde çağırır; çağırdığında verir. Timoteos peygamberlikle Kelam hizmetkarlığına çağrıldı ve atandığı zaman daha çok armağan aldı (1. Timoteos 4:14; 1:6). Tanrı'ya daha çok hizmet etme arzunuz, o hizmet için size eşlik edecek daha fazla armağanın bir tadımlığıdır. Sahip olduğunuz armağanların önemini anlamıyor olmanız mümkündür, ama ihtiyacınız olan armağanların büyüklüğünü anlamıyor olmanız daha da muhtemeldir. Göksel Babanız siz ekmek istediğinizde taş ve balık istediğinizde yılan vermeyecek; ondan isteyenlere Kutsal Ruh'u verecek (Luka 11:13). Ruhsal fakirliğimiz, çözümlenebilir; sahip değiliz çünkü istemiyoruz (Yakup 4:2).

Aynı zamanda dualarımız kendi yüceliğimizi değil, Tanrı'nın krallığını aramalıdır. Yalnızca o armağanlar bizi bireyler olarak ayırt etmez, ama bizi Hristiyanlar olarak ayırt etmesi gereken şey daimi arzumuzdur. Korintliler daha tercih edilir armağanları istiyordu, özellikle dil armağanını. Pavlus onlara Ruh'un armağanlarının değerlerini ruhsal terimlerle öğretti. Mesih'in kilisesini inşa eden armağanlar, Pavlus'un istediği armağanlardı. Meyvesiz bin tane sözdense, beş tane sağlam öğretiler daha iyiydi (1. Korintliler 14:19). Öğretme armağanı daha az gösteriliyordu, ama kiliseyi inşa ediyordu ve yürekten istenmeliydiler (1. Korintliler 12:31; 14:1). Bunlara dayanan diğer armağanlar da önemliydi: iman, umut, sevgi. Bunlar Hristiyanların farklılık gösterdiği armağanlar değildir, fakat gelişim göstermeleri gereken armağanlardır. Bütün bu armağanların en önemlisi sevgidir, çünkü sevgi olmaksızın diğer her şey yararsızdır (1. Korintliler 13). Her birinin farklı karakterinden ötürü, armağanların çeşitliliği gurura yol açamaz. "Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı'dan almadığın neyin var ki? Eğer O'ndan aldıysa, niçin O'ndan almamış gibi övünüyorsun?" (1. Korintliler 4:7).

Kime verildiyse, kendisinden daha çok istenecek (Luka 12:48). Petrus'un kazanmış olduğu anlayış insan bilgeliğine dayanmıyordu, fakat Baba'dan geliyordu ve bu anlayış onu krallığın bir kahyası yapmıştı.

2. PAYDAŞLIK HİZMETİ ŞEKİLLENDİRİR

Bazı atletik yetenekler kişisel pratikle geliştirilebilir, aynı şekilde Tanrı'nın önünde bir kişinin uygulayabileceği ruhsal armağanlar da vardır. Ama Tanrı yetenekleri olan insanların ekstra puan kazanmaları için kenarda oturmalarını istemez. Onun oyuncularını oyun içinde olmalıdır ve birlikte çalışmalıdır. Tanrı'ya olan hizmetiniz, sadece sahip olduğunuz armağanlarla değil, aynı zamanda kullanılan armağanlardaki paydaşlığınızla da şekillenir.

"Paydaşlık" kelimesi gitgide olağan bir hal almıştır. Kutsal Kitap'ta, emir komuta yönetiminden, arkadaşlıktan daha fazlasıdır. Hatta, öncelikli öneme sahip olarak Tanrı'yla paydaşlığımızdır. Ruh'un armağanları Ruh'un varlığıyla bizimdir; armağanı paylaşmak, kişisel komünüyondan hoşnut kalarak onu Veren'i paylaşmaktır. Tanrı'nın merhamet hizmeti için verdiği sevinç, Tanrı'nın önündeki ilk sevinçtir. Ancak insana yöneltilmedikçe tamamen Tanrı'ya yöneltilemez. Tanrı gönülden sevinçle vereni sever. "Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz" (Matta 25:40).

Mesih'in kilisesinde, armağanların karşılıklı kullanması Ruh'un yaşamının devamlı atan nabzıdır. Beden, her bir üyenin organik bağımsızlığı aracılığıyla gelişir. "O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemın yardımıyla kenetlenmiş ve kaynaşmış olarak, her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide gelişiyor" (Efesliler 4:16).

Başkalarına hizmet etmeden ve başkaları da size hizmet etmeden gelişemezsiniz. Hristiyan gelişiminize katkı sağlamış olan kişileri anımsayın. Beş dakikada Hristiyan olmanızda ve gelişiminizde size katkı sağlamış sayısız insan gelecektir aklınıza.

Ancak eğer gelişıyorsanız, hizmet de ediyor olmalısınız. Nasıl ki size hizmet eden herkesi hatırlayamayacağınız gibi, sizin de hizmet ettiklerinizi hatırlamanız güçtür. Ama yine de birkaçını hatırlayabiliyor musunuz?

Birbirlerine hizmet ederken Hristiyan gelişimini görmemek, Mesih'in bedeninde acı veren semptomlara neden olabilir. Pavlus, tek beden içinde üyeler arasındaki kibir ve kıskançlıktan söz eder. Eğer ayak, 'El olmadığım için bedene ait değilim' derse, bu onu bedenden ayırmaz.' Göz ele, 'Sana ihtiyacım yoktur!' ya da baş ayaklara, 'Size ihtiyacım yoktur!' diyemez (1. Korintliler 12:15, 21).

Hristiyanlar, kiliseyi Gören Göz ya da İşiten Kulaklar topluluğuna, toplulukları kendi Hristiyan armağanlarıyla yargılamaya ne kadar da hazır! Neyse ki hikmetli Hristiyanlar için böyle bir çekişmeyle bedeni bölmek anlamsızdır, Tanrı bedeni uyum içerisinde yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda insanları birbirlerini onurlandırmaları için uyum içinde olmaya çağırılmaktadır. Örneğin, saç bedenın üyeleri arasında en son öge olarak sayılabilir, fakat her zaman kazanandır ve önemli bir yere sahiptir. Tükenmiş böbrek ve atılmış tırnaklar da aynı bedene aittir; vücutta eksik olan organlar büyük bir öneme sahiptir.

Bütün bu ruhsal fizyolojiyi Hristiyan paydaşlığına uygulayın. Jack Shoals'in komite başkanı seçilmesine sevinin. Belki de yetenekleri alçakgönüllü ama her anlamda onurlandırılması gerekir.

Aynı analogiyle, başka Hristiyan dostlara da ihtiyaç duyabilirsiniz. Grubunuzun üyeleri kimlerdir? Yaşlarınız ve ilgi alanlarınız aynı mı? Daha yaşlı kişilerle gerçek bir paydaşlığa mı sahipsiniz? Daha küçük dostlarınız var mı?

Mesih'in kilisesinde karşılıklı hizmette bulunmadan armağanlarınızın olgunlaşmaösını sağlayamazsınız. Bu nedenle hiçbir Hristiyan, çağrılmış olduğu organizmadan ayrılarak çağrısının yalnız başına kalmak olduğunuz söyleyemez. Hiç şüphesiz Mesih'in kilisesine katılmış bir Hristiyan kilisenin paydaşlığı dışında da varlığını sürdürebilir, tıpkı vücuttan ayrılmış bir organın sınırlar hala bağlıyken yaşamını sürdürebildiği gibi. Ama ameliyatta acil durumlar vardır: Hristiyanlar ayrılmaya zorlanabilir ve Mesih'in Kendisi de kiliseye suç işlemiş kişilerin topluluktan atılması gerektiğini söylemiştir (Matta 18:7-9, 17). Ama Hristiyan, Rab'ine toplu bir yaşam içerisinde bağlıdır. Özgürlüğü de gelişimi de paydaşlıklardır.

Hiçbir Ruhsal Test, armağanlarınızı ve Mesih'e olan hizmetinizde armağanlarınızın kapasitesini ölçemez. Böyle bir test ancak size kendinize verdiğiniz değerden daha az değer vermeniz gerektiğini gösterebilir; bilinmeyen yeteneklerinizi ortaya çıkarabilir. Ama Mesih'in testi böyle değildir: yalnızca eylemle ortaya konur. Buna Paydaşlıktaki Hizmet Testi diyebiliriz. Diğer Hristiyanlarla birlikte çalışarak, gizlide kalan armağanlarınız gün ışığına çıkar ve yeni armağanlar alınır.

3. FIRSAT HİZMETİ ŞEKİLLENDİRİR

William Carey ruhsal armağanlara sahipti; bunları Moulton'daki küçük kilisede dua ederek ve pastörlük yaparak uyguluyordu. İyi eğitim görmemiş, ayakkabı tamircisi ve iyi kalpli bir Hristiyandı.

Carey, sahip olduğu vizyonlar büyük bir fırsat yakaladı. Tanrı'nın yarattığı doğayı seviyordu ve natüralistti. Böylesi bir adam için Kaptan Cook'un maceraları vazgeçilmezdi. Büyük bir keyifle Cook'un maceralarını okuyordu. Birçok İngiliz de aynı şeyi yapıyordu, ticaret için yeni dünyalar görüyorlardı, macera için yeni ufuklar görüyorlardı. Carey onların gözden kaçırdıklarını gördü, çünkü onun bakış açısı Tanrı'nın krallığıydı. İnsanları gördü: müjdeyi bilmeyen farklı farklı binlerce dil konuşan insanları, toplulukları, kabileleri.

Bu fırsat Carey'nin yaşamını şekillendirdi ve onun aracılığıyla kilisenin misyonu global bir çağa geçti.

Belki de 'vizyon' kelimesi Carey'nin hayatını anlatmak için hafif kalabilir; uçucu ya da havai bir sözcük olduğundan değil, ama basit bir ifade olduğundan. Carey bunun için savaştı; önce kendi kafasında, sonra Hristiyan dostlarının arasında, çünkü onlar bunu Tanrısal bir eylem olarak görüyorlardı, Tanrısal bir çağrı değil.

Her şey Carey'nin önüne bir taş koyuyordu: arkadaşlarının itirazı, karısının isteksizliği, hastalığı ve ölümü, Doğu Hindistan şirketinin karşı çıkmaları.

Carey'nin mücadelesi, Şimşon'un kine benziyordu. Ama aynı güç kaynağına ve tazeliğe sahipti. Fırsat oradaydı ve Carey bunu yakaladı.

Tanrı tarafından verilen fırsatın peşinden koşmak, çağrınızı yerine getirmektir. Pavlus bizlere, bu kötü çağından kurtulmayı öğütler (Efesliler 5:16).

Tanrı zamanın Rabbidir ve Mesih çağların Kralıdır. Tanrı yaşamlarımızın gidişatında bizleri anlamsız bir başarıya yöneltmez. Saati izlemek boş bir bekleyiştir birçoklarına göre. Saatin monoton tik takları yaşamlarımızın zamanıyla ilgili yanlış bir anlayışa yönlendirir.

Bedenlerimizin ritmi, amaca daha iyi hizmet eder. Zamanımız uyumumuzla uyanmamızla, nefesimizi dinlendirmekle ölçülür.

Tanrı, zamanımızı mevsimlerle tayin eder. Yağmuru mevsiminde verir ve sonunda bulutlar arasında gökkuşağını belirir. Mevsimler sadece gezegenler döngüsüyle değil, fakat O'nun planları ve kurtuluşu dahilinde belirlenir.

Tanrı'nın yasasının sağlayışını şabat mevsimiyle kutsal bir takvim içinde verildiğini ve ellinci yılın Rabbin Yılı olduğunu söyledik.

Tıpkı tanımladığı kurbanlar ve bayramlar gibi, bu sistem bütün yapısıyla daha iyi bir zamana, gelecekteki bir zamana, Tanrı'nın kurtarışı gerçekleştireceği zamana işaret etmektedir.

Yeşaya Rabbin Yılı'ndan bahsederken, bu sembolizmin alt anlamını anlatmıştır (Yeşaya 61:1-2).

Bizler kurtuluş zamanında zamanı kurtarmaya çağrıldık: “Kutsalların dünyayı yargılayacağını bilmez misiniz? Mademki dünyayı yargılayacaksınız, küçük davaları görmeye yeterli değil misiniz?” (1. Korintliler 6:2).

Zamanın doluluğunda Tanrı Oğlu'nu gönderdiği için, bizler şimdi insanlara müjdeyle bayram etmelerini söylemeliyiz. Artık Rabbin bulunacağı zamandır; Ruh'un ve Gelinin 'Gel' diyeceği zamandır. Çarmıh yolcuları Rab'bin dağında nihai şölene yolculuk etmektedirler: Pentikostta ilk meyvelerinin toplandığı, yalnızca mirasçılakrın katılabileceği nihai ziyafet.

Tanrı'nın kurtuluş zamanını kurtarmak için gayret ve bilgelik gerekmektedir. Umut ve sevgi vizyonu, zamanın acil olduğunu görmektedir. Komünist Çin'de bir gün genç bir öğrenci kampüsün ortasında bir poster açmış ve kampüsteki gençlere müjdeyi duyurmuştur. Derhal yakalandı ve mesajı susturuldu, ama artık kendini tutamıyordu. Bugün kurtuluş günüdür. “Gece ilerlemiş, gündüz yaklaşmıştır. Bunun için, karanlığın işlerini üzerimizden sıyırıp atarak ışığın silahlarını kuşanalım” (Romalılar 13:12). Bu mevsimi bilen, William Carey gibi Tanrı'dan büyük şeyler bekleyen ve Tanrı için büyük işlere kalkışan gibiler içindir.

Fırsatlar uyuyan öğrenciler tarafından yakalanamaz. İsa, gece yarısı hazır halde evde bekleyen, efendisi geldiğinde hazır bir şekilde ona kapıyı açan kahyadan söz eder (Luka 12:35).

Fırsatı yakalamak için bilgelik de gerekir. Rabbin iradesini daha sonra detaylı bir şekilde inceleyebiliriz. Bu konuyu anlamamanın önemli bir parçası, zamanı ayırt etmek ve anlamaktır. Kutsal Kitapsal hikmet veya bilgelik, üstün teolojik anlayışa sahip olmayı kast etmez, ama yaşam bilgeliğinden söz eder. Fiziksel iklimini iyi anlayan kişi doğru bir peygamber olabilir, ama ruhsal iklimini anlayamayan kişi budaladır (Luka 12:56).

Hangi fırsatları yakalayabildiniz? İlk kapılar içinde bulunduğunuz odadadır. Rab, size belli koşullar sağlamıştır. Pavlus buna bir kişinin “çağrısı” olarak işaret eder (1. Korintliler 7:17). Bir İsrailinin toprak mirası gibi, Tanrı'nın bugün size verdiği pay budur. Buradan başlamalısınız; elbette bütün kapılar açılma kadar beklemek istersiniz. Gelecek fırsatları

kaçırarak, şimdikiyi kaçırmaktır. Gelecekte hizmet etmeye hazırlanan için belki de öğrenilmesi en güç ders budur. Eğitim çağımızda büyük bir önem kazandığından, gençler eğitimlerinde herhangi bir amaç belli olmadan yıllarını eğitimle harcarlar.

Anlamsız dersler bir yaşam tarzı haline geldi, belli belirsiz bir gelecek içine sürüklendi. Yaşamlarının gidişatını etkileyen büyük kararlar almak için bu durumların altına kendilerini sokmak sıkıntılı olmaktadır. Tanrı'nın sadakat sözlerini hatırlamak gerekir, ama eyleme geçmek de gereklidir. Bir öğrencinin çağrısında, yarın için hazırlanmadan Tanrı'nın bugün koyduğu fırsatlar vardır. Hiç arkadaşınızın olmaması, teşvik ettiğiniz ev arkadaşınız, üniversite için yazmış olduğunuz bir makale ya da kilisede yardımcı olduğunuz insanlar geleceğinize bir anahtar olabilir. İster sınıf ister başka bir yer olsun, burada verdiğiniz hizmetle armağanlarınız görünür ve uygulanır.

Ancak uyanık kalarak bilgelikle ve sevgi dolu bir gayretle fırsatı yakalamalısınız.

BÖLÜM İKİ

TANRI'NIN KELAM HİZMETKARLIĞINA ÇAĞRISI NEDİR?

3. ÖZEL (ÖZGÜN) ÇAĞRI

Hristiyan çağrısını ele aldık; şimdi de Kelam hizmetkarlığına çağrıyı inceleyeceğiz. Öncelikle, ‘‘Kelam hizmetkarlığı’’ nedir?

A. YETKİDE ÖZGÜN

Bu soruyu yanıtlamak için, İsa Mesih’le başlamalıyız. Bir Kelam hizmetkarı bir hizmetkardır; Mesih bütün düşmanlarını ayaklarının altına serecek olan tek Rab’dır (1. Korintliler 15:25; Koloseliler 3:1). Mesih’in sürüsünde başka rab yoktur (1. Petrus 5:3); Tanrı’nın sağında olandan başka taht yoktur. Diğer taraftan, Mesih’in adıyla çağrılmış her Hristiyan, yücelikte Mesih’le bir olmuştur. Göksel yerlerde Mesih’le birlikte oturur ve kendisine Tanrı oğlu denir (Efesliler 2:6; 1. Yuhanna 3:1).

Kilisenin prensler tarafından ruhsal yönetimi, imkansızdır: Mesih halkının kralıdır; halkı Mesih’le birlikte krallardır. Mesih’in tahtını paylaşan ve melekleri bile yargılayan bir Hristiyanı hangi görev ya da ofis saf dışı bırakabilir? (1. Korintliler 6:3). Aracı’nın aracılara ihtiyacı yoktur (1. Timoteos 2:5).

Hayır, Kelam hizmetkarı bir prens değildir, hatta bir efendi bile değildir (Matta 23:8-12). Bir hizmetkardır. Ama Mesih de bir Hizmetkardır. Rab Hizmetkar olmuştur; hizmet edilmeye değil hizmet etmeye ve yaşamını birçokları için feda etmeye gelmiştir (Matta 20:28). O’nun

hizmeti Tanrı halkının çağrıldığı hizmeti tamamlamıştır ve O'nun yüklendiği acılar başkaldırmanın hak ettiği bütün yargıyı ödemiştir. Kilisenin tek Efendisi, tek Elçisi ve tek Başkahini vardır (İbraniler 3:1).

Hizmetinin paydaşlığına Mesih, her Hristiyanı çağırmaktadır. Elçiler krallıkta sıralamayı tartıştıklarında, Mesih onlara içtiği kaseyi sunmuştur (Matta 20:22); hizmet için onlara yıkanma leğeni ve havlu sunmuştur (Yuhanna 13:4-14). Öyleyse her Hristiyan, hem çarmıhı hem de yönetim tacını paylaşmaya çağırılmaktadır.

Mesih hizmetini tamamlamış olduğundan, Tanrı halkının son peygamberi, kahini ve kralıdır. Görünümünün değiştiği dağda, görkem bulutundan Tanrı büyük ir buyruk vermiştir: “Sevgili Oğlum budur, O’u dinleyin!” (Luka 9:35).

Eski Antlaşma'nın en önemli peygamber figürlerinden olan Musa ve İlyas dağda İsa'yla birlikteydi, ama artık aracılık görevlerine ihtiyaç yoktu. “Tanrı eski zamanlarda peygamberler aracılığıyla birçok kez ve çeşitli yollardan atalarımıza seslendi. Bu son çağda da her şeyin mirasçısı olarak belirlediği ve aracılığıyla evreni yarattığı kendi Oğluyla bize seslenmiştir” (İbraniler 1:1-2).

Mesih son Peygamber olduğu gibi Başkahindir, çünkü diğer bütün kurbanların işaret ettiği kurbanı gerçektir. Halkı adına aracılık etmek için, bağışlanma kapağına kanını serpmek için Tanrı'nın kutsal dağına çıkmıştır (İbraniler 7:25; 9:24). Krallığın kahinidir: kendisi günahlarımızı ödemiş, Tanrı'nın tahtının yanında oturmuştur (İbraniler 1:3).

Mesih, hizmetinin zenginliğinden halkına her lütfu sunar. “İmanlıların kahinler topluluğu” olması, demokrasinin dini bir uygulaması değildir. Her Hristiyanın göksel kutsal yere erişimi vardır, çünkü Mesih kandilliğin arasındadır, kral giysilerinin içindedir (Vahiy 1:13).

İmanlının kendi ismiyle kral, kahin ya da peygamber olma olanağı yoktur, ancak Mesih'in çağrısıyla Eski Antlaşma'daki krallardan, kahinlerden ve peygamberlerden de üstün haklara sahiptir. Vaftizci Yahya'dan daha üstün peygamber yoktu, fakat cennetin krallığında ondan daha üstünü vardır: hizmet ve itaatla daha üstün değil, ama çağrısında ve pozisyonunda daha üstün (Matta 11:9-11). Mesih'in Pentikost'ta Ruhunu dökmesinden sonra, bütün Tanrı halkı Simun Petrus'la aynı iman beyanında bulunarak peygamberlik etmeye başladılar (Matta 16:18). Aynı ruhla kutsallaştılar, kendilerini diri kurbanlar olarak sundular, Tanrı'yı yüceltiler ve kahinler topluluğu olarak aracılık ettiler (1. Petrus 2:9). Dirilmiş olan Mesih'in

aracılığıyla, karanlığa hükmedebilirlerdi ve Mesih geldiğinde de Mesih'le birlikte yargılayacaklardı (1. Korintliler 4:8; 6:2; Romalılar 16:20).

Yeni Antlaşma'da kilisede her görev, Mesih'te merkez bulur. O, tek Aracı, tek Rab ve tek Kurtarıcı'dır. Tek Efendi olduğundan, bütün Hristiyanlar kardeşlerdir (Matta 23:8). Bir kimse bir diğerinden üstün değildir. Krallıkta yükselmek, tırmanarak değil ama diz çökerek gerçekleşir. Rab herkesin hizmetkarı olduğundan, O'nun isminde herhangi özel bir çağrı da alçakgönüllü bir şekilde hizmet etmek olmalıdır. Hizmete giden basamaklar yukarı çıkan bir merdiven değil, ama kölelerin yanına inen bir merdivendir.

Kimi hizmetkarlara diğerlerinden daha büyük sorumluluklar verilir, ama ancak imansız bir hizmetkar bunu diğer kardeşlerinin haklarını sömürmek için kötüye kullanabilir (Luka 12:45-46). Doğru köle, bu büyük sorumluluğun daha derin bir hizmet olduğunu anlar: kime verildiyse ondan daha çok istenecektir (Luka 12:48).

Ancak bu şekilde, Yeni Antlaşma'nın müjde hizmetinin yüceliği konusunda öğrettiklerini anlayabiliriz. Bırakın kimileri Kelam hizmetkarlığını profesyonel dindarlık, kolay gelir, kişisel prestij ya da insanların övgüsü için seçsin ve de Mesih'in hizmetini reddetsin. Pavlus, bize ne beklentide olmamız gerektiğini öğretmektedir: hor görülme, alçaltılma, aşağılanma, zulüm, pastörün sevgisinin yükü haline getirirken insanların sıkıntılarını bu şekilde yükleneceğiz.

Pavlus'un dayandığı bütün utançlara çağrılmadınız. Onun çağrılmış olduğu elçilik daha büyük bir işti ve alçakgönüllülüğü daha da fazlaydı (1. Korintliler 4:9-14; 2. Korintliler 11:23-30).

Elçilerin görevi benzersizdi. Mesih'in sözlerine ve eylemlerine tanık olmaya çağrılmışlardı ve özellikle de dirilişine. Bir elçinin tanıklığının gereklilikleri, özellikle Yahuda yerine Mattiya'nın seçilmesiyle ilişkilendirilebilir (Elçilerin İşleri 1:21-22). Petrus, Tanrı'nın çağrısını tanımlamada tanıkların seçiminden bahseder (Elçilerin İşleri 10:41-42). Pavlus bile elçiliğini sıradışı bir şekilde savunur, çünkü Mesih dünyadayken seçtiği elçiler gibi değildi. Pavlus zamansız doğmuş bir elçiydi, ancak dirilmiş olan Mesih tarafından bizzat çağrıldı (1. Korintliler 15:8).

Elçilerin hizmeti Mesih'in sözlerini kiliseye ve dünyaya taşıdı; Mesih'in Ruhu onlara anımsattıkça gördüklerine ve işittiklerine tanıklık ettiler (Yuhanna 14:26). Çağrılarını sonraki jenerasyonlarda devam ettirmeyecekti, çünkü bu durumun amacı görgü tanıkları olmalarıydı. Mesih'in Kendi yetkisi bunda görülmektedir. Elçiler, göksel bilgeliğin kaynağı değillerdir. Duyurdukları söz Mesih'in sözleridir. Rapor sunan, ileten kişilerdir. Kilisenin yapı taşları olmuşlardır, çünkü Mesih'in Kendisi Köşe Taşı'dır (Efesliler 2:20).

Elçilerin kilisenin temellerini atma eylemi devamlı olmasaydı, inşa etme işi asla durmazdı. Elçiler, Kelam'ın hem hizmetkarları hem de görgü tanıklarıydı. Elçilerden ve peygamberlerden oluşan temel üzerine Mesih, kilisesini kurdu. Sözleri ve eylemleri kaydedildi, müjdesi duyuruldu. Elçisel kilise, temelin üzerinde kurulu kalmalıdır. Ama diri taşlar olarak kilise bu temel üzerinde gelişmelidir. Elçisel müjdeyi alan imanlı kişi, diğerlerine de bunu öğretmelidir (2. Timoteos 2:2). Kelam hizmeti asla duramaz, çünkü bu hizmetle kilise büyür (Romalılar 10:14-15; Efesliler 4:11-16).

Vahyi alan elçilerin ve peygamberlerin yanı sıra, Mesih kilisesine ayrıca öğretmenler, müjdeciler ve pastörler de vermiştir (Efesliler 4:11). Bu kişiler, Kelam'ı yetkiyle duyurmaya çağrılmışlardır. Mesih'in müjdesini ilk duyurduğu gibi elçilerle aynı vahye sahip değillerdir, ama aynı hizmeti paylaşmaktadırlar.

Kutsal Kitapsal dönemlerin kahyalığı, hizmetkarlar arasında hep önemliydi. Efendisinin evine anahtarı taşır ve yönetimi için sorumluluk taşırdı. Diğer hizmetkarların arasında bir hizmetkardı, ama yetkiye sahipti.

Mesih'in evinde kahyanın yetkisi, tamamen vaaz ettiği Kelam'a bağlıdır. Baba'dan aldığı vahiyle Simun Petrus İsa'nın Mesih ve yaşayan Tanrı'nın Oğlu olduğunu beyan ettiğinde, İsa onu bereketledi. Adı, İsa'nın kilisesini üzerine kuracağına dair vaatte bulunduğu Petrus, Kaya oldu. İsa, Petrus'a krallığın anahtarını verdi: göksel bağla yeryüzünde bağlama veya çözme yetkisi (Matta 16:19).

Mesih'in bereketi, Petrus'u inanç beyanından ayırırsak yanlış anlaşılır. Petrus kendisine Kaya demedi, ama elçi dedi. Aynı pasajda İsa Petrus'a sürçme taşı demektedir (Matta 16:23). Petrus'un Mesih'i beyan etmesi Baba'nın lütfuyla temel taşıdır, Petrus'un Mesih'in çarmıha gitmesini istememesi sürçme taşıdır.

Petrus'u diğer elçilerden de ayırt edemeyiz; aynı anahtara sahiptirler, aynı yetki tüm elçilere verilmiştir ve kilisenin kendisine de verilmiştir (Matta 18:18).

“Çözme” ve “bağlama” rabbiler tarafından hem uygulamalar hem de kişiler için kullanılırdı. “Musa'nın tahtına oturan” (Matta 23:2) yasa yorumcuları, bağlamayı yasanın izin vermedikleri, çözmeyi yasanın izin verdikleri olarak kullanırlardı. İnsana uygulandıklarında, bağlama ve çözme, bir suçtan ötürü disiplin altına alma ve tövbeyle paydaşlığa geri alma anlamına gelirdi. Matta 18:18'deki anlam da budur; kiliseyi dinlemeyen bir kişi diğer uluslardan sayılır, kilise disipliniyle bağlanır.

Anahtar figürü Yahudilikte de kullanılır. Kutsal Kitap'a ait olmayan II. Baruk 10:18 şöyle demektedir: “Ey kahinler, tapınağın anahtarlarını alın ve göğün yüceliklerine atın ve deyin ki ‘Rab, evini kendin koru bizler kötü kahyalarız’”. Tanrı'nın kahyaları olarak kahinler anahtarları insanları Tanrı'nın evinden ve huzurundan uzak tutmak için ya da oraya kabul etmek için kullanıyorlardı. İsa, bilginin anahtarını almış ve göklerin kapılarını insanlara kapamış olan yasa bilginlerini azarlamaktadır (Luka 11:52; Matta 23:13).

Mesih'in Kendisi Tanrı'nın evinin anahtarını elinde tutmaktadır (Yeşaya 22:22; Vahiy 3:7), ama kahyalarına Kendi ismiyle günahların bağışını ve de tövbe etmemenin yargısını duyurma hakkını vermiştir. Bir kardeş bu Hristiyanlardan en küçüğünü bile gücendirdiyse, kilisenin paydaşlığından çıkarılmalıdır. Böyle bir durum birden fazla kahya tarafından gerçekleştirilmelidir; ama en az iki kişi hemfikir olursa Mesih kararlarında aralarında yargıçlık etmektedir (Matta 18:15-20).

Tıpkı kardeşi gücendirene iki kişinin tanıklık etmesinin yettiği gibi, Mesih'in müjdesini duyurması için de iki kardeş gönderilmelidir. Hem on iki daha sonra da yetmiş öğrenci ikişer ikişer gönderildiler (Markos 6:7; Luka 10:1). Burada hangi yetkiyle müjdeyi duyurduklarını görüyoruz; bir köy ya da şehir duyurdukları müjdeyi kabul etmezlerse ayaklarındaki tozu silkeceklerdi (Matta 10:14; Elçilerin İşleri 13:51). Sandaletler, Eski Antlaşma'da yasal prosedürün bir mührü olarak kullanılırdı (Yasanın Tekrarı 25:5-10) ve Yahudilikte de mahkemelerde kullanılmaya devam etti. Tozu silmek, Sözü kabul etmeyenler için yargıyla ilgili sert bir uyarıydı.

İsa yetkiyle vaaz ediyordu, O'nun adıyla gönderilenler de yetkiyle duyurmalıdır. Dindar bir tavsiye ya da ahlaki bir eğitim olarak gitmemelidirler. Verdikleri mesajı kabul edip etmeme hallerinde ebedi sonuçları duyuran krallığın habercileridirler. Mesajı kabul edenler Mesih'in bereketi duyurulur (Matta 10:13). Günahların bağışlanmasıdır bu (Yuhanna 20:21-23). Krallığın mesajını reddedenlere de yargı duyurulur (Matta 10:14-15). Müjdeyi bu şekilde beyan etmek krallığın anahtarını kullanmaktır: İnsanların önüne Baba'nın Oğlu'yla ilgili vahyini koyar ve yaşam üzerine yaşam ya da ölüm üzerine ölüm getirir.

Vaaz etme yetkisi, sakramentlerle doğrulanır. Son Buyruk'ta Mesih, öğrenciler olarak yetiştirilenlerin Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edilerek mühürlenmesini buyurur (Matta 28:19-20). Bu vaftiz, Yahya'nın krallığın gelişinde uyguladığı vaftiz gibi değildir. Müjdenin mesajında belirtilen krallığın bereketine işaret eder. Tanrı'nın adıyla vaftiz etmek, bu kişinin Mesih'in kanıyla günahlarından yıkandığını beyan ederek krallığın anahtarını kullanmaktır (Vahiy 1:5). Yeni Antlaşma'nın sembolik yemeği olan Rab'bin Sofrası da günahları bağışlanmasının bereketini mühürler. Her iki sakrament de çarmıhın beyan ettiğini sembolize eder: "Rab İsa Mesih'e iman edin, siz ve ev halkınız kurtulacaksınız" (Elçilerin İşleri 16:31).

Anahtarların gücü, müjdenin kahyasını Mesih'in olduğu yere koymaz. Tanrı'nın kurtarma kararı hata yapabilen insanın kararlarına bağlı değildir. Yalnızca Tanrı'nın Kelamını doğru bir şekilde duyurmak bu yetkiyi getirir. Müjde, vaaz edenin değil, Mesih'in adıyla gelir. Elbette Mesih'in adıyla her söylenen ya da her yapılan göksel geçerliliğe sahip değildir. Anahtar vaadinin yanı sıra, Matta 7:22-23'ün uyarısını da dikkate almalıyız. Mesih'in adıyla müjdeyi duyuranlara ve hatta mucizeler gerçekleştirmiş olanlara Yargıç sonunda şöyle diyecek: "Çekil önümden, seni tanımıyorum."

Haberci kralın mesajını iletir, kahya ona verilen iyi göreve hizmet eder. Tanrı Kelamı'nın hizmetkarının yetkisi, tamamen hizmettir, hizmete aittir; "hizmetkarlar Tanrı mirasının efendisi değildirler" (Luka 22:24-30; 1. Petrus 5:3). Vaaz Tanrı Kelamı'nı duyurur; insanların geleneklerini yönetmez ya da onlara bağlı kalmaz (Markos 7:7-9). Yetkisi ruhsaldır: Mesih'in krallığında Mesih'in hizmetkarları tarafından hiçbir fiziksel ceza veya geçici güç verilemez (Yuhanna 18:36-37; 2. Korintliler 10:3-6; 2. Timoteos 2:24-26).

Yani, Mesih'in yetkisi vaaz verme yetkisinin başında ve sonundadır.

Bu yalın bir gerçektir, ama iki ağı keskin bıçaktır. Bir tarafı bütün ruhbanlık gururunu ve kibrini keser. Güç ve yücelik Mesih'e aittir. Alçakgönüllü bir şekilde O'na hizmet eden kişi en iyi hizmet eden kişidir (Luka 22:26-27). En iyi kahya, herkesin hizmetkarı olandır.

Diğer tarafı Mesih'in gerçek hizmetkarlarına karşı başkaldıran herkesi keser. Eğer yetki Mesih'inse, saygı duyulmalıdır. Sözü nü vaaz etmesi için insanlara armağanları ve sorumluluğu veren Mesih'tir. İnsanları müjdeyi vaaz etmeye çağırır ve Tanrı vahyinin gizemlerinin kahyası yapar onları (1. Korintliler 4:1-2). Bütün Hristiyanların elçi olmadığı gibi, yine bütün Hristiyanlar pastör ve öğretmenler değildir (1. Korintliler 12:29; Efesliler 3:2-3; 4:11-12).

Bir pastörün veya öğretmenin armağanları, tür olarak diğer Hristiyanlara verilen armağanlardan farklı değildir. Pastörel armağanların ölçütü iman ölçütüdür Pavlus'un da söylemiş olduğu gibi (Romalılar 12:3). Pastör Gerçeğin Sözü nü anlayabilmeli ve iletebilmeli, ancak her Hristiyan gerçeğin bilgisine sahip olmalı, kardeşini öğütlemeye, çocuklarına öğretmeye ve kendisindeki umudun kaynağını soranlara cevap vermeye hazır olmalıdır (İbraniler 3:13; Efesliler 4:29; 6:4; 1. Petrus 3:15). Pastör Mesih'in adıyla merhamet gösterebilmelidir, yoksula, hasta olana, acı çekene karşı Kurtarıcı'nın şefkatini göstermelidir. Ancak aynı şekilde Mesih'in adıyla merhamet göstermede hiçbir Hristiyan bu armağan ve sorumluluklardan eksik kalmamalıdır; Mesih'in adıyla soğuk su veren bir kişi ya da zindandaki ve hastaları ziyaret eden kişi, ya da giysisi olmayana, ihtiyacı olana ve yabancıya yardım eden kişi Mesih'e hizmet etmiş olur (Matta 25:31-46).

Fakat Mesih tarafından verilen armağanların dereceleri arasında farklılık vardır, tıpkı verilen armağanların uygulanmasında iman derecelerinde olduğu gibi. Her İsraili Tanrı tarafından kendilerine verilen fiziksel güce aynı ölçüde sahipti. Ama her İsraili aynı derecede Şimşon'a verilen güce sahip değildi. O derecede bir güçle Şimşon, diğerlerinin sunabileceğinden daha fazla bir hizmete çağrıldı.

Aynı şey Tanrı Kelamı hizmetkarlığında da geçerlidir. Tanrı Sözü'nde bazı işçileri sözlerin derinliğini anlaması için daha derin bir anlayış ve duyurmak için meshettiği dudaklarla çağırır. Bu kişiler "Kutsal Yazılar'da kudretli" yaptığı kişilerdir (Elçilerin İşleri 18:24).

Müjdenin kahyalığı bu kişilere verilmiştir. Başka seçenekleri yoktur: müjdeyi duyurmazlarsa lanet olsun onlara! (1. Korintliler 9:16-17; Koloseliler 1:25).

Vaaz etmeye mecbur oldukları gibi, diğerleri de duymaya mecburdur. Bu kişilerin verdiği mesaj Tanrı'nın sözü olarak kabul edilmelidir (1. Selanıkliler 2:13); bu kişilerin tanıklıklarını imanla kabul eden kişiler Mesih'in dönüşünde sevinç duyacaklar; müjdeye iman etmeyen kişiler ise Tanrı'nın öfkesinin yargısına maruz kalacaklar (2. Selanıkliler 1:8-10).

Topluluk, Kelam hizmetkarlarının yetkisine "Rab'de öğretmenleri" olarak yaptıkları iş için sevgiyle saygı göstermelidir (1. Selanıkliler 5:12). "Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil - bunun size yararı olmaz - sevinçle yapsınlar" (İbraniler 13:17).

İnsanlar bu göreve Kutsal Ruh tarafından yerleştirilirler (Elçilerin İşleri 20:28). Mesih'in Ruhunun meyveleri ve Ruh'ta çağrısı, kilise tarafından tanınmalıdır. Kilise bir kişi Kelam hizmetkarlığına çağırdığında, bu Mesih'in çağrısını tanımak ve ifade etmektir. Kilise bu görevi emanet etmek için "Ruh ve bilgelikle dolu" kişileri aramalıdır (Elçilerin İşleri 6:3). Bir kişinin hizmeti sahip olduğu armağanların ölçütü ile değerlendirildiğinden, kişinin hizmet alanını kararlaştırmak o alanda Ruh'un ona vermiş olduğu armağanların farkına varmaya dayanmaktadır (Galatyalılar 2:7-9).

Diğer Kelam hizmetkarları ya da bir bütün olarak kilise, Mesih'in hizmetkârı olacak kişiye yetkiyi vermezler. Yalnızca Mesih'in bu kişiyi bu hizmete çağırmış olduğunu kabul edebilirler. Bu kişinin çağrısını tanıdıklarının kanıtı, Kelam hizmetkarının yaşamında Mesih'in meyvelerinin görülmesidir. İnsanların tanınması zorunludur, çünkü Mesih'in Kelamının kahyalığı yetkiyle yapılmalıdır. Yaşam yollarını bildiren ve elinde göklerin krallığının anahtarını tutan kişi dinlenilmeli ve kendisine kulak asılmalı, armağanları açıkça kabul edilmeli ve kahyalık sorumluluğu bütün kilise tarafından olduğu gibi birlikte çalıştığı diğer hizmetkarlar tarafından kabul edilmelidir.

Yeni Antlaşma, Mesih'in kimilerini Kelam hizmetkarlığına çağırıldığını ve bu kişilerin görevlerinin sorumluluğuyla sadık bir şekilde yetkiyle yerine getirmeleri gerektiğini öğretmektedir. Kilise bu yetkiyi, Mesih'in armağanı olarak kabul etmelidir. Kelam hizmetkarlığı yetkisiyle ilgili algılarımız uyanık ve açık olmalıdır. Hiçbir kimse böyle bir görevi yalnızca bir meslek olarak kabul etmemelidir. Ancak yetki kelimesi tek başına bu görevi tanımlayan ifade değildir. Kelam hizmetkarının yanı sıra diğer hizmetkarlar da kilisede açık bir şekilde kabul edilmelidir. Kelam hizmetkarının çağrısı tam olarak nedir? Bu işi yapmak için hangi armağanlara ihtiyaç duymaktadır?

Kelam hizmetkarının çağrısının kilisedeki diğer çağrılarla nasıl ilişkili olduğunu öğrenmek için Yeni Antlaşma'ya baktığımızda, birçok bilgi buluruz, fakat açık ve sade bir özet yoktur. Yeni Antlaşma, kilise düzeniyle ilgili bir kullanım kılavuzu sunmaz. Tanrı Kelamı, kurtuluş tarihini sonuna kadar anlatır. Mesih'teki gerçeği Vahiy'in son bölümüne kadar gösterilir ve Mesih'in kilisesine buyrukları bunu ortaya çıkarır. Yeni Antlaşma'nın ne olmadığını görmek için, yalnızca Ölü Deniz tomarının Disiplin Kılavuzuyla karşılaştırabiliriz.

Ancak Yeni Antlaşma'nın yasayla ilgili görünürde eksik ve esnek olduğu kısımda, hem daha zengin hem de ruhsal uygulanabilirliği bulunmaktadır. Kilise düzeni kitapları sürekli olarak revize edilmelidir: kullanıcıları belirli soruların cevaplarıyla ilgili zaman geçtikçe revizelere ihtiyaç duyarlar. Tanrı Kelamı, kilise düzeni ilkeleriyle uygulanabilirliği artırır ve geniş bir zaman dilimine yayar. Mesih'in kilisesinin kurulması ve gelişimi, Rab'bin amacına ve eylemine dayanan bir tarih içinde vahyedilir.

Yeni Antlaşma'da bize gösterilen, Mesih'in armağanları kilisesini doldurduğunda ateşten dillerin ayrımıdır. Ruh'un doluluğu elçileri kiliselerin kurulması için donattı ve etraflarını peygamberlerle, mucize gerçekleştirenlerle, yöneticilerle, şifa verenlerle, vaizlerle çevirdi. Ruhsal armağanların çeşitliliği arasında, kimilerinin Hristiyan kilisenin başlangıcı için daha özel bir önemi vardı. Görmüş olduğumuz gibi, Rab'den Ruh aracılığıyla halkına verilen vahyi açıklamak için yine Ruh'un esinlemesine ihtiyaç duyuluyordu. Yeni gökler ve yeryüzünün belirtisi, elçisel tanıklığın gerçekliğine değinmek ve duyurdukları krallığın karakterini anlatmak için verilmişti.

Pavlus'un Ruh'un armağanları listesinde, Mesih'in yeni vahyini direk olarak vermeyen armağanların yanı sıra belirli armağanlar da vardır (Romalılar 12:6-8; 1. Korintliler 12:8-10;

28-30, Efesliler 4:11). Ancak Pavlus'un kendisi, kilisenin kurulması için en fazla yararlı olanları vurgulamak için bizleri Ruh'un armağanlarını ayırt etmeye yönlendirir (1. Korintliler 12:31; 13:13; 14:1-19).

Yeni Antlaşma döneminde, elçisel dönemin kapanacağı önceden bildirilmiştir. Pavlus'un Ruh'un armağanlarını kullanım sırası içerisinde vermesi, sıra dışı armağanların ve görevlerin sona ereceği sinyallerini vermektedir (1. Korintliler 14:32, 33, 40).

Kilise elçiler ve peygamberlerden oluşan temel üzerine kurulmuştur, ama daha sonraki yüzyıllarda yükselmesi müjdeciler, pastörler ve öğretmenler tarafından gerçekleştirilir. Tıpkı elçiler gibi bu kişiler, Mesih'in Kelamını yetkiyle öğretme armağanına sahiptirler. Yaptıkları iş, Kelamı uygulama ve açıklama açısından kilisede devam eden diğer görevlerden ayrıdır. Pavlus, yönetme armağanını öğretme armağanından ayrı tanımlar (Romalılar 12:8; 1. Korintliler 12:28). Yahudi sinagoglarında olduğu gibi kilisede de yasanın resmi öğretmenleri olarak tanınmayan yöneten ihtiyarlar vardı (1. Timoteos 5:17; Luka 22:66). Maddi çekişmeleri yargıçlar önüne getirdikleri için Korintlileri azarlarken Pavlus, böyle konuları kendi aralarında yargılamaları gerektiğini söyler. Hristiyanların melekleri bile yargılayacağı düşünülürse, en az niteliğe sahip olan bile mal ve mülk gibi konularda bir yargı yürütebilmelidir! (1. Korintliler 6:1-4).

Kilisede devam eden bir diğer hizmette hem kilise içinde hem de kilise dışında ihtiyaç içindeki kişilere yardım etmektir. Burada "hizmet" kelimesi tam anlamına ulaşır: yemekler verilmeli ve yolun diğer karşısından geçip gitmeyen Hristiyanlar tarafından acı çekenlere yardım edilmeli, bu kişiler teselli edilmelidir.

Başlangıçta elçiler her alanda hizmet ediyorlardı. Öğretişleriyle kiliseyi kurdular, onu yönettiler, Mesih'in adıyla dul ve yetimlere yardım ettiler (Elçilerin İşleri 2:42; 4:37). Kilisenin ve ihtiyaçlarının büyümesiyle elçiler, yoksullara yardım etmeleri için yedi kişinin atanmasını istediler (Elçilerin İşleri 6:2,3). Daha sonraki anlamıyla bu yedi kişi diyakon muydu yoksa kilise görevi olarak yeni bir soluk muydu, ancak bu kişiler hem müjdeci hem de diyakondur; her anlamda da süregelen kilise bu göreve ve ofise ihtiyaç duymaktadır. Buradaki ifade teknik açıdan para masası olarak tanımlanabilir ve böylece maddi konuların yönetimi olarak ifade edilebilir (Luka 19:23; Matta 25:27).

Daha sonrasında Elçilerin İşleri'nde Yerusalim'deki ihtiyarlara bir referans görüyoruz (Elçilerin İşleri 11:30). Bu görevle ilgili bilginin az olması, bu görevin bilindik bir oluşun olduğunu anlatmaktadır. Luka kurul üyelerine işaret etmek için Yerusalim'deki ihtiyarlardan söz etmektedir (Luka 22:52). Tanrı'nın yenilenen halkı içerisinde de aynı görevin devam ettiği görülmektedir. Doktrinsel olarak herhangi önemli bir konuya karar verilecekse, elçiler buna tek başlarına karar vermiyorlardı, fakat ihtiyarlardan oluşan bir konseyle karar veriyorlardı (Elçilerin İşleri 15:6). Yine bu prosedür, İsrail'in ruhsal hkmetinin yönetim şeklini izliyordu. Yerusalim'deki ihtiyarların kaçının aynı zamanda ğretmen, Mesih tarafından vaat edilen 'krallığın ğretmenleri' (Matta 13:34) olduğu bilinmez. Yahudilerin zaman kullanımında "ihtiyar" kelimesi hem yönetici konseyin bütün üyelerini hem de kahinlerden ayrı olarak diğer yeleri tanımlamak için kullanılabilirdi (Luka 22:66).

"İhtiyar" kelimesi bugün kilise içinde de kullanılmaktadır, özellikle de öğretme armağanı olan kişiler için (1. Timoteos 5:17; 3:2). Ayrıca "piskopos" ya da "gözetmen" kelimesi de ihtiyarlar için kullanılmaktadır (Elçilerin İşleri 20:17 28; Filipililer 1:1; 1. Timoteos 3:1).

Yeni Antlaşma'da bu görevlerin birbirleriyle olan bağlantıları, müjde hizmeti için gerekli olan armağanların sınıflarını göstermektedir. Yetkisini beyan ettiğinden kilise disiplininden ayrı tutulamaz; Kelam'dan ayrı olarak disiplin gerçekleştirilemez ve Kelam hizmetkarı Tanrı'nın sırlarının sadık ve iyi bir kahyası olarak krallığın anahtarını kullanmalıdır. Bu nedenle bir Kelam hizmetkarı, kilisede bir yönetici olmalıdır. Kilisede ğretme armağanı olmayan ihtiyarlar olabilir, ama kilisede yönetme armağanı olmayan öğreten ihtiyarlar olamaz. Öğretme armağanı, Kutsal Yazıları anlama ve iletme yetisi yönetme için gerekli pratik yargıyı kedi içerisinde barındırmaz. Bir Hristiyan yönetme armağanı olmaksızın, iyi bir ğretmen ve teolog olabilir. Ancak kilisede resmi bir ğretmen olamaz. Kilisenin gelişimi için vaaz vermek ve öğretmek, insanların ihtiyaçlarına göre yetkinin uygulanmasını gerektirir. Böyle bir yetki ancak Mesih'in kilisesinde ihtiyar birinin hikmetine ve yargısına sahip kişiler tarafından uygulanabilir.

Diyakon armağanları, ayrıca Kelam hizmetkarlığı için de gereklidir. "Diyakon" kelimesi iki ayrı anlamda kullanılabilir: merhamet hizmetini ve Kelam hizmetini tanımlamak için (Filipililer 1:1; Koloseliler 1:7, Selanikliler 3:2). Kelam hizmetkarlığında gerektirdiği gibi başka hiçbir hizmet bu kadar alçakgönüllülük gerektirmez. Bu nedenle Pavlus, elçisel

çağrısını ‘‘İsa Mesih’in Kölesi’’ olarak tanımlar ve İsa’nın uğruna inanların hizmetkarı olduğunu da söyler (2. Korintliler 4:5).

Past r n elçilin yaptığı gibi diğ r insanlara merhamet hizmetinin bazı boyutları vardır (Elçilerin İşleri 6:2-4),  yle ki kendisini Kelam hizmetine adayabilsin. Ancak Kelam hizmetkarı diyakonluk için belli başlı armağanlara sahip olmalıdır; diyakon gibi sevinçle merhamet göstermeli ve para konuları saf ve temiz bir şekilde idare etmelidir. Hem merhamet yüreği hem de yardım eli yaşam Sözünü ileten kişiyi karakterize etmelidir.

Her bir hizmetin derin bir boyutu vardır. Her biri Tanrı’nın insanın, dünyanın ve kilisenin hizmetidir. Direkt olarak Tanrı’ya y neltildiğinden, ‘‘hizmet’’ ibadet halini alır; kiliseye y neltildiğinden hizmet kiliseyi geliştirme halini alır; dünyaya y neltildiğinden, hizmet misyon halini alır. Hizmetin her bir formu bu derinliğe sahip olduğundan ve Kelam hizmeti yönetme hizmetini de içerdiğinden, armağanların ve görevlerin kitlesi Tanrı halkıdır.

Dünyaya merhamet hizmetinde bulunur: hastanede bir yabancıyı neşelendirir, sokaklarda acı çekenlere dost olur, çalışmalarında evlilikleri sallantıda kişilere öğütlerde bulunur.

Kiliseye merhamet hizmetinde bulunur: yaşlıları ziyaret eder, önemli bir operasyon geçirecek olan genç bir adamı teselli eder, hastalıkla ve işsizlikle boğuşan bir ailenin finansal ihtiyaçlarını belirler.

İbadet hizmetinde Rab’bin önünde merhamet hizmetinde bulunur: hastalar ve ihtiyaç içindekiler için şefkatle dua eder, Tanrı halkının bağışlarını yürekten bir övgüyle Tanrı’ya adar.

Yönetme hizmetinde aynı şekilde dünyaya, kiliseye ve Rab’be hizmet etmelidir. Sevgi disiplini Tanrı’ya sunulmak üzere kiliseyi pak kılar ve dünyaya kutsal bir yaşama dair tanıklık sunar. Kelam hizmetkarı ve topluluğu ‘‘kendilerinde hiçbir kusur bulunmayan lekesi ve kusursuz Tanrı çocukları’’ olmadıkça, dünyanın ışığı olamazlar (Filipililer 2:15). Hiçbir pastör yönetme sorumluluklarını kötüye kullanmamalı ve göz ardı etmemelidir. Bu görevler de çağrısına dahildir. Yapılan son araştırmalar, çoğu Kelam hizmetkarının yönetimin gereklilikleri buldukları zamana göre uyguladıklarını ortaya çıkarmıştır. Kelam hizmeti ve sakramentleri uygulamaya ağrıldıklarını hissederler, ama seçim kampanyaları hazırlamaya

kalkışır. Kimi zaman kiliseler çok büyüktür; kimi zamanda yanlış programlarla meşguldürler. Bir pastör, topluluğun üyelerinin evanjelik çağrı programlarıyla dürtülmemelidir. Kimi zaman pastör başkalarında yetiştirmek yerine liderliği kendilerinde bulma yanılığına ve hatasına düşerler. Ama çağrısının kürsüye ve çok çalışmaya olduğunu düşünen hizmetkarlar kendilerini Rab'bin hizmetinde masa başı yapsalar daha iyi ederler.

Ancak Kelam hizmetkarı tüm bunların üstünde, Tanrı Kelamını bütün kahyalığıyla üstlenmelidir. Bu Kelam'la toplu ibadeti yönetirken Tanrı'nın huzuruna girer. Yalnızca Tanrı Kelamı'yla insanlar Tanrı'nın kutsal dağına çıkabilir, çünkü Tanrı'nın vaatleri kurtulmuş bir halk için tek istektir. İbadet her zaman bir ekodur, övgü sözcükleriyle lütfu haykırır. Aynı şekilde vaaz vermek de ibadettir, çünkü Tanrı'nın adını anmak ve O'nun merhametini duyurmak Tanrı'yı övmektir. Rab'bin Sofrası'nda ya da vaftiz kurnasının önünde hizmetkar yine Kelam hizmetkarıdır. Bu nedenle sakramentleri yönetir; ayrı bir ruhban sınıfına ait olduğu iddiasıyla değil, fakat sakramentler Kelamı mühürlediği ve Kelamın insanlara aktarılmasının bir şekli olduğu için.

Tanrı önünde duran Kelam hizmetkarı aynı zamanda insanların önünde de durmaktadır. Kelamı dünyaya duyurur ve kiliseye beyan eder. Her Kelam hizmetkarı hem müjdecisi hem de pastördür. Armağanlar farklı olabildiğinden, kimi dış dünyaya müjdecisi iletmede daha iyiyken kimi de kiliseyi güçlendirmede daha etkili olabilir. Bu farklılıktan ötürü ilkinde müjdecisi ikincisine pastör denilebilir. Ancak her ikisi de Mesih'in tanıklık eden kilisesinin üyeleri olarak Kelam hizmetkarıdır. Kiliseyi göz ardı eden müjdecisi, müjdeciliği göz ardı eden pastör kadar suçludur. Müjde onu en iyi bilenler arasında bile duyurulmalıdır ve kutsalları imanda geliştiren öğretiş aynı şekilde günahkarları değişmesi için kullanılmalıdır. Hem müjdecilere hem de pastörlere ihtiyacımız vardır, ama bunların üzerinde her ikisine ihtiyacımız vardır: pastörel müjdecisi ve müjdecisi pastörler.

Müjdecilik ve pastörel öğretiş Tanrı Kelamı'nı kişisel uygulamayı gerektirir; bu üç öge birlikte yürütüldüğünde Yeni Antlaşma'da kullanılan birçok terimi içeren vaaz ortaya çıkmaktadır. Vaaz, Tanrı Kelamı'nın duyurulmasını, açıklanmasını ve uygulanmasını içermektedir. Duyurmak vaazı dini birçok iletişimin yöntemlerinden ayırır. Kürsü, bir psikiyatrinin sandalyesi ya da seminer odası değildir. Vaiz bir tellalıdır, sunucu değil. Yeni Antlaşma'da vaaz kelimesi müjdecisi duyurmanın yetkisiyle yankılanır. Temel ifadeler, felsefi bir diyalogtan ya da dini uyuşturucudan değil, ama toplumsal yaşamın dilinden alınır. Vaiz,

Tanrı'nın verdiği kurtuluşun iyi haberini duyuran krallık habercisi, elçisidir. Sözlere borazan ya da trampet sesleri gibidir: "Rab böyle dedi". Tanrı'nın kararlarını tanıklık eder ve insanları bir karar vermeye çağırır. Vaiz akademik dipnotlarla konuşmaz ya da ağdalı sözlerle insanların kafalarını bulandırmaz. Cesur bir şekilde karşılarında durur,, Tanrı'nın ve insanların önünde göksel bir habercinin yetkisiyle özgür bir şekilde konuşur. İnsanlar ister işitsin ister karşı çıksın, bu sözler söylenmelidir.

Müjdeyi duyurmak müjdeciliktir, çünkü vaizin mesajı açıklamak ve anlatmak için durduğu iyi haber olduğundan. Bir tellal olduğu gibi bir öğretmen de olur. Yeni Antlaşma'daki ikinci bir ifade vaizin bu işlevi üzerinde durur. Öğretmenin önemi, müjdenin Tanrı'nın vaatlerini gerçekleştirmiş olmasından kaynaklanır. Vaat ve hazırlanma döneminde, peygamberliğin sözlü bir şekli vardı. Tanrı Kelamı tam bir açıklamayla gelmedi, böylece Tanrı'nın tam olarak ne yapacağı insanlar tarafından gizemle biliniyordu. Dirilmiş olan Mesih bir Öğretmendi. Kutsal Yazıları öğrencilerine açıkladı, acı çekmesinin ve yüceltilmesinin önceden nasıl işaret edildiğini ve örneklendirildiğini gösterdi. Ancak gerçekleşmesinin ışığında, bütün açıklama anlaşılır hale gelebilirdi. Dirilmiş olan Rab'bin Ruhunu kilisenin öğretmenidir ve vaiz Kelamı açıklar.

Öğretmen dinleyicilerinin kimler olduklarını bilmeli ve çocuklar için süt, yetişkinler içinse et vermelidir. Öğrettikleri düzenli ve geliştirici olmalı, anlaşılır ve sistematik olmalıdır. Mesajı hikmetlidir, bilgidir, rehberdir; tartışmalı, ikna etmeli, düşündürmeli ve anımsatmalıdır.

Bu da vaaz vermenin üçüncü bir boyutuna bizleri taşır: vaaz vermek uygulamak anlamına gelir: vaiz öğüt verir, teselli eder, azarlar, yola getirir, uyarır (2. Timoteos 3:16; 4:2; Titus 1:9). Yukarı odada kiliseyle birlikte iletişim içinde olur (Elçilerin İşleri 20:11) ve Tanrı'ya itaatte zorlandıkları zaman onları tazeler. Yeni Antlaşma mektupları bu gibi öğütlerle doludur. Bugün vaaz vermek, elçisel ortodoksluğu gerektirdiği gibi elçisel uygulamayı da gerektirmektedir.

Kelam hizmetkarlığının katmanlarını bir düzen içinde verdiğimizde, bu hizmetin gerektirdiği çeşitliliği ve geniş yelpazeyi görürüz. Bu nedenle, hizmetin kendisi fındık kabuğunu doldurmayacak şekilde değildir. Kürsüde duran Kelam hizmetkari Tanrı'ya, kiliseye ve dünyaya hizmet etmektedir; hastane odasında ölmek üzere olan bir kutsala Mesih'in tesellisini sunar ve aynı zamanda diğer yatakta yatan hastaya müjdenin gücüne tanık olmasına

neden olur; kilise liderleriyle bir toplantıda aktivite takvimini belirler. Pastör olarak yalnızca ibadette topluluğuna değil, aynı zamanda bir sınıfta çocuklara, evde Kutsal Kitap çalışması yapan bir gruba, yaz kampında gençlere Kelam hizmetinde bulunur.

C. ARMAĞANLARDA ÖZGÜN

Eğer Kelam hizmetkarının faaliyetleriyle ilgili yapılan bu araştırma duraksamanıza neden olmadıysa, lütfen bir Kelam hizmetkarı olmakla ilgili bütün düşüncelerinizden vazgeçin. Bu araştırmayı ne kadar derinden düşünüyorsanız, o kadar bu görevi ciddi bir şekilde üstlenmeye isteklisinizdir.

Ancak ciddi ve önemli bir soru da sorulmalıdır. Böylesi bir çağrı için hangi armağanlar gereklidir? Her insan Tanrı'nın kendisini bu hizmet için donattığını söylemeye cesaret edebilir mi?

Pavlus, “Kim bu iş için yeterlidir?” diye sormuştur. Siz de bunu söylemedikçe, Kelam hizmetkarlığından anladığınız pek de fazla bir şey değildir. Dahası, Tanrı uşağı sadık oldukça daha zengin ölçüde armağan verir. Şimdi, Kelam hizmetkarlığının bütün gerektirdiklerine sahip olduğunuz zaman sahip olacağınız kadar armağana sahip değilsiniz. O zaman bile, şimdi İsa Mesih'e dayandığınızdan daha fazla dayanacak ve daha fazla isteyeceksiniz (Filipililer 3:12).

Ancak kendinizle ilgili düşünmeniz gerektiğinden daha fazla düşünmüyorsanız, Tanrı'nın Kelam hizmetkarlığı için bu alanda gerekli olan ilk meyveleri size verip vermediğini bir düşünün.

Bunlar nelerdir?

İman ölçütüdür. Bir kişinin “doğal” armağanları ya da yetenekleri, Kelam hizmetiyle bağdaştırılamaz. Tanrı güçlü ve bilge olanı değil, ama zayıf ve akılsız olanı seçmiştir, öyle ki yalnızca O'nun Kurtarıcı olduğu açıkça bilinsin. Eğer yetenekli bir konuşmacıysanız, bir avukat ya da pazarlamacı olarak başarılı olabilirsiniz, fakat bir vaiz olarak etkililiğiniz konusunda hiçbir şey söylenemez. Hazır cevap olmak ve sivri bir dil sizi Kelam hizmetkarı olmaktan alıkoyan büyük bir kibre neden olabilir. Elçilerden hiçbiri iyi konuşan biri değildi.

Eğer Tanrı sizi O'nun için konuşmaya çağırıyorsa, bu konuşmayı da mümkün kılacaktır. Tanrı'nın Musa'ya dediği gibi, "İnsanın ağzını kim yarattı?" (Mısırdan Çıkış 4:11).

Tanrı'nın Musa'ya söylediği bu söz bizlere iki şey söylemektedir: sahip olduğumuz her şeyi bize Tanrı vermiştir; ihtiyacımız olan her şeyi Tanrı verir. İman olmaksızın bizdeki hiçbir şey Tanrı'ya hizmet edemez ya da seçimi için bizi nitelendiremez, fakat imanla olduğumuz her şekilde bütünüyle O'nun hizmetine atanırız ve her şey oluruz.

Kelam hizmetkarının iman armağanı Mesih'e sadık ve bağlı bir yaşam sürmeye yönlendirir onu. Öğrenciliğe çağırılmanın, çarmlıha çağrılmak olduğunu öğrendik. Bu, Kelam hizmetkarının yaşamında da açıkça görülmelidir. Çağrımızı bu açıdan ele alın ve inceleyin. İsa Mesih'in bir kulu musunuz, size her nereye çağırırsa 'ruhta tutsak' mısınız (Elçilerin İşleri 20:22)? Her şeyi arkanızda bırakıp O'nun ardından gitmeye, acılardan sevinç duymaya, Mesih'in uğruna akılsız sayılmaya hazır mısınız (1. Korintliler 4:9-13)?

İman eylemle ölçülür; ruhsal disipline itaate hazır olmak. Kelam hizmetkari Mesih'in iyi bir askeridir, hemen itaat etmeye eğitilmiştir (2. Timoteos 2:3,4), hazırlıklı bir koşucudur (1. Korintliler 9:24-27), çok çalışan bir çiftçidir (2. Timoteos 2:6), sadık bir uşaktır (1. Korintliler 4:2). Bu disiplinde gelişmek, Mesih'in çağrısını belli eder. Timoteos'un Pavlus tarafından Tanrı'nın korku yaratan bir Ruh verdiğinin, ama aynı zamanda bu Ruh'un sevgi, güç ve disiplin Ruhu olduğunun hatırlatılması gerekiyordu (2. Timoteos 1:7).

Tanrı'ya sadakat ve bağlılık aynı zamanda alçakgönüllülüğü ortaya çıkarır. Mesih'in yumuşak huyluluğu, O'nun ardından giden her hizmetkarın karakteri olmalıdır (2. Korintliler 10:1; 1. Petrus 2:21-23). Ancak iman bağlılığı böylesi bir meyve üretebilir. Kötüyü suçlayacak olan öylesine bir korku değildir, fakat Tanrı'nın yargısına bağlı bir yumuşak huyluluktur ve insanlardan korkmaz.

Kelam hizmetkarının imanla bağlılığı, iman bilgisine dayanmalıdır. Timoteos iman sözcükleri ve sağlam bir öğretişle beslendi (1. Timoteos 4:6). Çocukluğundan beri Kutsal Yazılar'ın insanları kurtuluşla ilgili bilgilendirdiğini biliyordu (2. Timoteos 3:15). Tanrı adamı öğrendiğine dayanır (2. Timoteos 3:14) ve kendini tamamen onlara verir, öyle ki gelişimi herkesçe görülür (1. Timoteos 4:15). Kelam hizmetkarlığına çağrılmak ve Kutsal Kitap sevgisi birlikte ilerler. Eğer Timoteos'un çocukluğundaki ayrıcalıklara sahip

olmamışsanız, Tanrı Kelamı'nı daha fazla okuma ve çalışma zorunluluğundasınızdır. Hristiyan inancının karakteristiği olan bu alışkanlık, müjde hizmetine çağrılan kişilerin yaşamında en önemli şekli almalıdır. Kendisini Kutsal Yazılar'ı hem anlamaya hem de uygulamaya verir. İman bilgisi, Kutsal Kitapsal gerçekleri anlamaktan daha fazlasıdır. Kutsal Kitap'ın mesajına diri bir cevap vermektir.

Bu, Elçi Pavlus'un sürekli olarak dua ettiği bilgelikte gelişmeyle sonuçlanır (Filipililer 1:9, 10; Efesliler 1:17-19; Koloseliler 1:9, 10). Tanrı'nın kilisesinde liderlik için seçilen kişiler ruhsal hikmete sahiptirler. Hikmet, Tanrı'nın Mesih'teki vahyini günlük yaşama uygulamanın meyvesidir. Zamanı ayırt eder, fırsatları görür, gerçeği kabul eder ve hataları ortaya çıkarır. Ruhsal olgunluğun meyvesidir, ama yaşla ölçülmez. Mesih'in hizmetkarı her insanı kapsamlı ve her insana öğretmelidir (Koloseliler 1:28).

İmanın bağlılığı ve bilgisi özel bir şekilde Kelam hizmetkarının belirtileridir. Sevgi ve imanda Mesih'in benzerliğinde gelişir ve böylece de kutsallıkta. Tanrı'ya olan hizmetindeki gücü Tanrı'yla yürüyüşünden ortaya çıkmalıdır. Tanrı imanlı olmayan bir vaizin sözlerini, gerçeklere günahkarlara ulaşmak için kullanabilir, ama koyunlar için gerçek bir kayırma söz konusu değildir ve doğal insanlar Tanrı'nın Ruh'uyla ilgili şeyleri anlayamaz (Yuhanna 10:2; 1. Korintliler 2:14). Hizmet için güç Ruh'un işidir ve Tanrı Kendisinden isteyenlere Ruh'u nu verir (Luka 11:13; Elçilerin İşleri 4:31). Kelam hizmetkarı, dua yaşamında Tanrı'yla yürümeyi öğrenmiş bir kişi olmalıdır (Efesliler 1:16).

Böylesi bir adam diğer kardeşlerine hizmet etmeye hazır olmalıdır. Tanrı'ya duyulan sevgi, insana duyulan sevginin kaynağı haline gelir. Hristiyan hizmetinin şefkati, Mesih'in şefkatidir. Bu kardeşlerden en küçüğü için bile bir şey yapılırsa, Mesih için yapılmış olur. Pavlus hizmet ettiklerine bir anneydi (Galatyalılar 4:19); bir babaydı (1. Korintliler 4:14, 15; 2. Korintliler 9:2); bir kardeşti (Galatyalılar 4:12; 6:1). Duyduğu sevgiyle kiliselerin yükünü taşıdı ve iman etmeyen Yahudi yurttaşları uğruna Mesih tarafından suçlanmaya hazırды (Romalılar 9:3).

Bu, insanlarla kolayca tanışmaktan ya da sosyal zamanlardan haz almaktan daha fazlasıdır. Kelam hizmetkarı elçilerin yaptığı gibi Mesih'in yanında durmalı ve O'nun kalabalıklara baktığını görmelidir. Bir kişi bu vizyona sahip olmadıkça, hizmet için hazır değildir. Öncelikle günahkarlar için ağlamadıkça onları suçlayamaz. Bir Kelam hizmetkar

misafirperver olmalıdır (1. Timoteos 3:2), dost canlısı ve nazik olmalıdır (2. Timoteos 2:24, 25), herkese elinden geldiği kadar en iyi şekilde hizmet etme arzusu olmalıdır (1. Korintliler 9:22). İsa Mesih'in hizmetkarı kaybolanı arayıp bulmayana gidene hizmet eder.

Kelam hizmetkarının insanlara duyduğu sevgi, onlarla ilgilenebilmesi için belirli armağanlar aracılığıyla mümkündür. Öncelikle öğretme armağanı olmalıdır (2. Timoteos 2:2, 24; 1. Timoteos 3:2; Efesliler 4:11; Koloseliler 1:28-29). İman adamı olarak kendisini Tanrı'nın Sözü'ne vermesi gerektiğini daha önce ele aldık. Ama öğretmek, anlamaktan daha fazlasıdır. Ruhsal gerçeği iletebilmeyi içerir. Yakup, insanları çabucak bu armağana sahip olduklarını düşünme konusunda uyarır (Yakup 3:1-2). Öğreten kişi öncelikle işiten ve Tanrı'nın özgürlük yasasını uygulayan kişi olmalıdır (Yakup 1:19-25).

Öğretmen bir işçidir. Bir çiftçi gibi Tanrı'nın tarlasında eker ve sular; bir mimar gibi Tanrı'nın evini inşa eder (1. Korintliler 3:5-15). Eğer sağlam malzemeler kullanmazsa, saman, odun vs.- geçici bir etki sağlar, ama işçiliği ve işleri yargı günü dayanamaz. Yalnızca İsa Mesih üzerine temel atılmış altın, gümüş ve değerli taşlardan oluşan bir yapı ateş ve sele dayanabilir.

Bir mal sahibi gibi, hazinesinden hem yeni hem de eski değerler çıkarır (Matta 13:52). Tanrı Kelamını yorumlayan bir öğretmendir ve gerçeğin Sözü'yle doğru bir yol tutar (2. Timoteos 2:15). Bütün Kutsal Yazılar'da Mesih'in müjdesini ayırt eden "sağlam sözleri" görür (2. Timoteos 1:13; Luka 24.44, 45). İçinde yaşayan Ruh aracılığıyla, Tanrı'nın gerçeğinin bekçisidir (2. Timoteos 1:14). Saldırıları ve yanlış bilginin antitezlerine karşı gerçeği savunabilir (1. Timoteos 6:20).

Her şeyin üzerinde, bütün öğretişiyle Tanrı Kelamı'nı onu işiten ihtiyaç içindeki kişilere uygulayabilir (2. Timoteos 4:2). Yararsız konuşmalardan kaçınır, ama kendisine karşı çıkanların itirazlarını ve hatalarını sakın ve imanlı bir şekilde düzeltir (2. Timoteos 2:25).

Mesajını onu işitenleri hoşnut etmek için değiştirmez; aksine Tanrı'nın sözlerini söylerken duymaları gerekenlerden tek bir harfini bile esirgemez (Elçilerin İşleri 20:27). Mesih nasıl ki Baba'nın O'na verdiği sözleri insanlara verdi, Mesih'in hizmetkarı da Mesih'in sözlerini doğru bir şekilde, tamamen, çarpıtmadan, tam tamına insanlara verir (Yuhanna 17:8; 2. Timoteos 4:1-2).

Öğretmenin yanı sıra bir başka yeti daha olmalıdır. Kalam hizmetkarı insanları yönetebilmelidir. Burada ruhsal olgunluk gerekmektedir. Kibirli, mağrur kişi Kizmetkarlığına çağrısından güvenilir bir şekilde bahsetmemelidir. Doğru, genç olanlar kesinlikle hor görülmemelidir (1. Timoteos 4:12- her ne kadar Timoteos'un gençliği 38 yaşında olması olsa da), ama gençler örnek davranışlarla beğeni ve takdir kazanırlar. Ayık olmak ve sorumluluk birlikte ilerler (1. Timoteos 3:2; 2. Timoteos 4:5). Pastörel ayıklık uyanıklık, dikkat, açık gözlülük ve gerçekçilik demektir. Sarhoş kimse dünyaya ölüdür, pembe fillere binmiş ayın üzerinde geziyordur. Dünyasal hizmetkarlar aynı şekilde sallanmaktadır; uyuyanlara karşı sağlam bir uyarıları yoktur. Haz hayalleri illüzyondur; gerçekle alakası yoktur. Ayık olmak, gerçekçiliktir. Kutsal Kitapsal uyanıklık, kronik depresyon değildir, çünkü umut konusunda gerçekçidir. Yetenekli bir cerrah çok mutlu gözükmek zorunda değildir, ama operasyonu kendinden emin bir şekilde yapar, çünkü çalışmasını ayık ve uyanık bir şekilde sürdürür.

İmanda olgunluk, sorumluluğu ayık bir şekilde kabul etmekten daha fazlasıdır. Sözde ve yaşamda Kalam hizmetkarı sevgi, iman, paklık göstermelidir (1. Timoteos 4:12; Titus 2:7); Tanrı halkı için bir örnek olmaya çağırılmıştır (1. Petrus 5:3). Tanrı'nın yüceliğini arama şeklinde Pavlus'la birlikte şunu diyebilmesini sağlamalıdır: "Ben de kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçok kimsenin yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum... Ben Mesih'i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın" (1. Korintliler 10:33; 11:1).

Kalam hizmetkarının yaşamında suçlanacak bir şey olmaması pastörel mektuplarda belirtilmiştir (Titus 1:6-8; 1. Timoteos 3:2-7). Evinde ve topluluğunda, yaşamı müjdenin pak kılan gücüne tanıklık etmelidir. Dilini ve yumruğunu kontrol edemeyen, şarap ve para düşkünü kişiler hizmete atanmamalıdır. Bunun yerine adanmış ve doğru, seven ve kötülükten nefret eden kişiler olmalıdırlar. Bir kişi Mesih tarafından disiplin edilmedikçe, başkalarını Mesih'te disiplin edemez.

Son olarak, liderlik için gerekli olan olgunluk insanın iç dünyasını ve güdülerini içermektedir. Öğretmen bir çocuk gibi, her öğretiş rüzgarından etkilenen biri olamaz (Efesliler 4:13-14). Kötülüğü ayırt etmeli, sahte öğretmenlerin maskesini düşürmeli, azarlamamanın ve ılımlı davranmanın zamanını bilmelidir. Gençler için kaygı duymalı, genç

erkek ve kızlar için. İsa, Petrus'u hem koyunları hem de sürüyü gütmekle görevlendirdi (Yuhanna 21:5) ve Rab'bin Kendisi çocukları kucağına aldı (Markos 10:16).

İnsanlar için her şey olmak küçük bir armağan değildir, fakat pastörler için gerekli bir armağandır. Şefkatli bir anlayışla, insanları Mesih uğruna oldukları şekilde sevmeye hazır olmakla başlar. Sarhoş, içki düşkünü, dedikoducu, ikiyüzlü ve başkaldıran, bütün bu kişiler şefkatle karşılanmalıdır.

Kelam hizmetkarının armağanları ve çağrısı araştırması, karar almayı daha zor hale getirir. Kim Tanrı'ya karşı böyle bağlılığı ve insanlara karşı böyle şefkati, öyle iman bilgisi ve bunu ayırt eden kabiliyeti, imanda bu kadar olgunluğu ve başkalarını yönlendirmede böyle hikmeti olduğunu söyleyebilir ki? İsa Mesih, koyunların Baş Çobanı! Ölçüsüz Ruh'a sahiptir ve çağırdığı kişilere Ruh'u ölçmeden verir. Bu armağanların tadına vardınız mı?

Hemen bugün bir cevap beklemeyin. Mesih'in hizmeti için ne kadar potansiyeliniz olduğunu öğrenmek için bilgisayar programı yazamazsınız. Bunun yanıtını yaşamalısınız. Bugün öğlen bir otostopçuyla konuşmanız, bu gece Tanrı'nın Ruhunun gücü için dua etmeniz, yarın bir hasta ziyaretiniz, bütün bunlar Mesih'teki olgunlukta gelişim basamaklarıdır. Uşaklığa çağrı, uşaklıkta bulunur. Küçük işlerde güvenilir köle olana Tanrı daha fazlasını verir. Meyve veren dal daha fazla meyve vermesi için beslenir.

Çağrınızı kaçırmak için, üç aşamalı şu programı izleyin: gelecekte başladığını düşünün, ne olduğunu bilmediğinize karar verin ve Rab'bin sizi çağırması için bekleyin.

Hayır, sizi zaten çağırdı- sizi Hristiyan olmaya çağırdı. Bu çağrıyı bütün yüreğinizle yerine getirin ve bu zaman diliminde hizmetinizin ne olduğunu öğreneceksiniz.

---

4. AÇIK VE ANLAŞILIR ÇAĞRI

Kelam hizmetkarlığına içsel çağrıyla ve kilisenin dış çağrısını anlamak için, ruhbanlık gizemlerine girmeyiz. Mesih'in müjde hizmetine açık ve anlaşılır çağrısı, koyunlarını Kendisini izlemeleri için çağırdığı aynı örnektir.

Her imanlı gibi, Kelam hizmetkarı da Mesih'in adını taşımaya, çarmıhı yüklenmeye, insanları Mesih'in krallığında toplamaya çağrılır. Bu çağrı onu bir müjdecisi, pastör ve öğretmen yapan armağanlarla yoğunlaştırır. Tanrı'nın Ruh'uyla ona daha fazlası verilir; Tanrı'nın sağlığıyla önüne daha çok fırsat konur; Tanrı halkıyla paydaşlıkta ondan daha fazlası istenir.

A. KİŞİSEL ÇAĞRINIZ

Öyleyse Mesih müjdede size sizin çağrınızı nasıl açık ve anlaşılır bir şekilde yapar?

Yaşamınız için isteği nedir?

Tanrı iradesini sır olarak tutmaz. Anlaşılır ve tam bir şekilde konuşmuştur. Tanrı'nın isteğini bilmek isteyen kişi Tanrı'nın sözlerine bakmalıdır, yazılı vahyine, Kutsal Kitap'a bakmalıdır. Yahudilere Tanrı Kelamı verilmiş olduğundan, "bilgi ve gerçek formu"na sahiptiler. Tanrı'nın iradesini biliyorlardı ve bebeklerin öğretmeni oldular (Romalılar 2:17-20).

İsa insanları Kutsal Yazılar'a yöneltiliyordu ve Kutsal Yazılar'ın O'na tanıklık ettiğini söylüyordu. Elçiler tarafından duyurulan "gerçeğin sözü", Eski Antlaşma'nın Mesih'te yerine gelmiş olduğunu gösteriyordu (Efesliler 1:13; Yuhanna 5:45-47). Vahyin yetkisiyle Mesih'in elçileri ve peygamberleri, Ruh'un öğrettiği ve Ruh'un verdiği sözlerle Yeni Antlaşma'yı yazdı (1. Korintliler 2:13; 2. Petrus 3:15-16).

Bu Yeni Antlaşma vahyinin nihayeti Mesih'tir. Mesih gelmeden önce, vahiy tamamlanmış değildi. Tanrı peygamberler aracılığıyla atalara "birçok kez ve çeşitli yollarla" seslendi (İbraniler 1:1). Ancak bu son günlerde, zamanın doluluğunda, Tanrı son olarak Oğlu'yla konuştu. Tanrı Kutsal Kitap'ın başka kitaplarını vermeye devam etmez, çünkü İsa'yı tekrar ve tekrar günahkarlar için ölmesi için göndermez. Kutsal Kitap, Mesih'in tamamlanmış olan eylemi tamamen vahyedildiğinde tamamlanmıştır. Rab İsa tarafından söylenen, O'nu işiten kişiler tarafından bize doğrulanmıştır (İbraniler 2:3) ve dirilişini bekleyen vahiy İsa'nın vaat ettiği gibi elçilere verilmiştir (Yuhanna 14:25-26). Mesih, Tanrı'nın bütün vaatlerine "Amin"dir (Romalılar 15:8; 2. Korintliler 1:20).

Mesih'teki son vahiyle Tanrı'nın daha önceki vahiy yolları ve yöntemleri durmuştur. Çeşitli ve birçok yol, Mesih'in vahyedilen yüceliğiyle tamamlanmıştır. Mesih gelene dek kilisenin ihtiyaç duyduğu her şey Kelamı'nda verilmiştir, çünkü Kutsal Yazılar Mesih'e tanıklık etmektedir.

Bu nedenle Tanrı'nın isteğini aramada, kaçmak için işaret bekleyen Gideon'un (Hakimler 6:36-40) ya da baş kahinin efoduna danışmış olan Davut'un (1. Samuel 23:6-12) ya da kimi zaman ona kimi zaman başkalarına peygamberlik mesajıyla yönlendirilen Pavlus'un (Elçilerin İşleri 16:6-10; 21:10-11) konumunda değilsiniz. Bütün bunlar bizim için yazıldı, öyle ki Kutsal Yazılar'ın teselli ve sabrıyla umudumuz olsun (Romalılar 15:4; 1. Korintliler 10:11). Tanrı bize Urim ve Tummim ya da yeni peygamberlikler vermez, çünkü bunlara ihtiyacımız yoktur. Vahyin tamlığı Mesih aracılığıyla gelmiştir.

“Çeşitli ve birçok yolun” hala geçerli olmasını istediğimiz zamanlar vardır. Örneğin Urim ile Tummim, Tanrı'dan evet ve hayır cevaplarını almak için kullanılırdı (Mısır'dan Çıkış 28:30; 1. Samuel 28:6). Yeni Antlaşma'daki Mesih yerine kahinin efodu ile “evet”, “hayır” yanıtlarını veren Urim ve Tummim'i tercih ederdiniz? Zorlu kararlarda keşke böyle olsaydı diyebilirsiniz. Urim ile Tummim Tanrı'dan şaşmaz cevapları iletirdi. İnsanlar yaptıkları eylemin sonucunda başarı ya da yıkım olacağını bilirdi.

Herhangi bir rehberlik bundan daha iyi olabilir mi? Kesinlikle. Urim ile Tummim'in yönlendirişi, bir babanın çocuğuna yaptığı yönlendiriş gibiydi. “Evet, Kaan gidebilirsin.” “Hayır, Ayşe bunu yapmamalısın.”

Babasının isteği tamamen açıktır, ama tamamen anlaşılabilir. Bir çocuk için anlamasa bile itaat etmesi daha iyidir. İtaat etmesi daha iyidir, çünkü anlamamıştır. İkincisine hazır olması için ilkinin yapmalıdır. Olgun çocuk babasının ondan ne istediğini anlar; babasının düşüncesini anlar ve itaati bu anlayışla şekillenir.

Paydaşlık anlayışı olmadan, birçok buyruğa itaat etmek çok güçtür. En büyük tehlike ise, yanlış gerekçelerle itaatin sunulmasıdır. İnsan dua yerine Urim ile Tummim'den mucizevi bir cevap bekleyebilir. Geleceğin yanılgısız vahyi, zayıf bir günahkar için büyük bir ayartmadır. Tanrı, yalnızca Kendi iradesini açıklayarak hem kahinin hem de efodun üzerinde

egemenliğini sürdürüyordu (1. Samuel 28:6). Hiçbir insan her durum için Tanrı'dan hemen bir vahiy bekleyemez.

Anlamayan bir kişi yanlış sorular sorabilir ya da cevabı yanlış yorumlayabilir. Örneğin, Davut Tanrı'nın başarı mı yoksa yenilgi mi vereceğini anlamak için, doğru hareketin başarıya götüreceğini varsayıyordu. Rab'bin bir savaşçı-kral olarak meshettiği Davut için bu doğru olabilecek bir varsayımdı. Ancak Pavlus'un Agabus'un Yerusalim'e giderse zindana atılacağını söylediği zaman böyle bir şey varsayıdığını düşünün (Elçilerin İşleri 21:10-13). Tapınakta birçoklarının, diğer ulusların yöneticilerinin ve imparatorun önündeki tanıklığını gerçekleştiremezdi. Pavlus yapması gerekeni yapamazdı ve Şam yolunda Mesih'in çağrısını gerçekleştiremezdi. Pavlus'un itaati neredeyse itaatsizlik gibi görünüyordu, çünkü onu acı çekmeye ve hatta ölüme götüren Mesih'in çağrısının yolundan gidiyordu. Kurtarıcısı gibi Pavlus'da yüzünü Yerusalim'e gitmeye döndürmüştü.

İsa Mesih'in paydaşlığında Rab'bin iradesini ve isteğini bilmek, Tanrı'nın kararlarını kesin anlamak için Urim ile Tummim'in sağladığı bir teknik değildir. Rab bunu vermeyi vaat etmemiştir, ama daha iyi bir şey vermiştir. Kelamı'nda iradesini, Kendisini açıklar. Ruhu aracılığıyla iradesini ve Kendisiyle yaşayan bir paydaşlık içinde olduğunuzu anlamanızı hızlandırır.

Bilgeliğin ve bilginin bütün hazineleri Mesih'te gizlidir ve Hristiyan yaşamı Mesih'te yürümektir (Koloseliler 2:3-6). Mesih'in Sözü Hristiyan yüreğinde derinlerde yaşar ve katıksız bir bilgelik sağlar (Koloseliler 3:16). Tanrı'nın iradesine yenilenmiş bir düşünce, Ruh'la dolulukla, Tanrı'nın yasasına bağlı bir düşünceyle, Mesih'in düşüncesiyle sahip olunur (Efesliler 4:23; Romalılar 8:6-7, 27; 12:2; 1. Korintliler 2:6-16).

Pavlus'un duası Hristiyanların "bütün ruhsal bilgelik ve anlayışla" Tanrı'nın iradesinin bilgisiyle dolmalarıydı (Koloseliler 1:9). Tanrı'nın iradesini bu yolla bilmek, yapmamız gerekenden çok daha fazlasıdır; bunu neden yapmamız gerektiğini anlamaktır.

Eski Antlaşma bilgelik düşüncesi, Mesih'te bilgelige dayanır. Rab korkusu, bilgeliğin kaynağıdır ve müjdede sır olan Tanrı isteğini açıklayan bize Tanrı'nın bilgeliğidir (Efesliler 1:9).

Bilgelik bilen kişiye verilen bilgidir ya da Tanrı'nın verdiği bilgidir. Gerçek bilgi Tanrı'yla başlar Tanrı'yla biter. Kutsal Kitap asla, modern düşüncenin bilimsel ve dini dalgaları arasında kalmaya izin vermez. Tanrı'nın yarattığı dünyayı anlamak için başka, Tanrı'yı anlamak için başka bilgi yoktur. Yaratılıştta, yalnızca Tanrı Yaratıcısı olduğu için bir anlam vardır. Bütün bilginin ve bilgeliğin kaynağı O'dur ve yaratılış vahyidir.

Eyüp kitabında bilgi arayışı, yerin altındaki gizli hazineleri arayan bir madencinin çalışmasına benzetilir. Altın, gümüş bu şekilde bulunabilir, ama bilgelik ancak Tanrı'yla bulunabilir (Eyüp 28:28).

Süleyman'ın Özdeyişleri'nde bilgelik Tanrı'nın yanı sıra giden biri gibi kişileştirilir, Tanrı'nın yaratma eyleminden sevinç duyar ve insana en iyi armağanı verir (Süleyman'ın Özdeyişleri 8:22). İnsanlar Tanrı'nın doğadaki ve tarihteki işlerine bilgeliğinin vahyi olarak bakmalıdır (Mezmun 19:1; 111:2, 4, 6, 10). Ancak günahkarlar Tanrı'nın vahyedilen Kelamı olmaksızın Tanrı'nın vahyini doğada anlayamazlar. Mezmun 19 dünyadaki vahye Kelam'daki vahiyle katılır ve Süleyman'ın Özdeyişleri şöyle der: "Tanrı'nın her sözü güvenilirdir, O kendisine sığınan herkese kalkandır" (Süleyman'ın Özdeyişleri 30:5).

İsa Mesih'teki vahiyle Tanrı'nın bilgeliğinin gerçek kişileştirilişi bilindik hale gelir. Bilginin ve bilgeliğinin gizli hazineleri O'ndadır, sözü ve işleriyle Tanrı'nın bilgeliğini ortaya çıkarır ve tanır.

Bu nedenle bilgeliğin amacı Mesih'i tanımaktır, her düşüncüyü O'nun hizmetine sunmaktır. Böylesi bir bilgelik Mesih'in olduğu yere merkez kurar, Tanrı'nın sağına. Tek hazine gibi, değerli tek inci gibi Tanrı'nın krallığının ardından gider. Mesih'e odaklanmak insanı dünyadan döndürmez, çünkü Mesih Kraldır ve onun gücü bu dünyada işler. Dalgaların üzerinde yürümüş ve bulutların üzerine yükselmiş olana bağlıdır ve bağımlıdır doğa. Tarih, yeryüzünde ve gökyüzünde bütün güçlere egemen olan ve amaçlarını gerçekleştiren Kişi'ye bağlıdır. Hristiyan, düşüncesinde ve yaşamında Mesih'e bağlıdır.

Bir kişinin gözünde hikmetli olmak ya da başkalarının bilgeliğine dayanmak, Rab korkusundan ve gerçek bilgelikten vazgeçmektir. Fakat bilgeliği Mesih'e itaatte aramak, gerçeğin birliğini pratikte ve teoride yakalamaktır. Bilgelik, Tanrı'nın tasarılarını anlar ve Tanrı'nın iradesini gerçekleştirir.

Bilgelik Tanrı'nın Mesih'teki vahiyinin perspektifini uyguladığından, sadece yararlı değildir. Bu dünyanın bilgeliği Tanrı için ahmaklıktır, tıpkı Tanrı'nın bilgeliğinin onları mahva gönderdiği gibi. Ancak bilgelik yararlı ve etiktir. İnsanı "her işte iyi meyve vererek, Rab'bin hoşnut olacağı şekilde" yürümeye yönlendirir (Koloseliler 1:10). Bu nedenle Pavlus, Hristiyanların ruhsal bilgelikle dolması için böyle istekli bir şekilde dua eder (Koloseliler 1:9).

Tıpkı sevgi ve sevincin olduğu gibi, bilgelik de Ruh'un armağanıdır; Ruh'un düşüncesine sahip olmaktır (Romalılar 8:27). Budala şarapla dolar, ama bilge kişi Ruh'la dolar ve Rab'bin iradesini anlar (Efesliler 5:15-19; Koloseliler 3:16-17). Sevgi çoğaldığı gibi, bilgelik de dolar (Filipililer 1:9).

O halde bilgelik, tıpkı bu yürüyüşte rehberlik ettiği gibi, Hristiyanın Tanrı'yla yürümesinin meyvesidir. Hiçbir Hristiyan bilgelikte mükemmel değildir. Ne de bilgelik, Tanrı'nın iradesini Urim ile Tummim gibi açıklar. Hristiyan lütufta geliştikçe bilgelikte gelişir. Tanrı Kelamı'nı daha iyi anlar ve ilkini mi ikincisini mi seçeceğini ayırt etmek için dünyayı daha iyi anlar.

Bilgide gelişmek ve ayırt etmek, Hristiyanın "kusursuz olanı doğru bulmasını" sağlar (Filipililer 1:10). Bu zengin ifade, karşılaştığımız fırsatların ayırımına işaret eder. "Önemli olan şeyler" yakalamamız gereken fırsatlarla, yapmamız gereken seçimlerle, Rab'bi hoşnut ettiğimiz şeylerle (Efesliler 5:10), Tanrı'nın gözünde iyi, kabul edilir ve mükemmel olan şeylerle ilgilidir (Romalılar 12:2). Bu imkanları "onaylamamız" ya da "kanıtlamamız", hem düşüncede hem de yaşamda bütün bunları teste tabi tutmaktır. Bütün bunları kanıtlamalıyız ve iyi olanı sıkıca benimsemeliyiz (1. Selanıkliler 5:21).

Tanrı'nın önümüze koyduğu mevsimleri ayırt ederek zamanı kanıtlamalıyız, öyle ki zamanından önce harekete geçmemeli ve Tanrı'nın önümüze koyduğu zamanda gerçekleştirmeliyiz (Efesliler 5:15; Luka 12:56). Böylesi bir değerlendirme, kötü günlerdeki zamanı kurtarmamızı sağlar (Efesliler 5:15).

Aynı zamanda Rab'bin Sofrası'na geldiğimizde değil (1. Korintliler 11:28), fakat sürekli olarak kendi çağrımızı teste tabi tutarak (2. Korintliler 13:5) ve armağanlarımızı ölçerek

kendimizi kanıtlamalıyız. Tanrı'nın isteğini kanıtlamak (Romalılar 12:2), ayık düşünceyi, aldığımız armağanları ayırt etmeyi içerir (Romalılar 12:3). Kendimizi böyle kanıtlamak, önünde kabul edilebilir kişiler olalım diye bizleri sevgiyle sınava tabi tutan Tanrı tarafından kanıtlanmış olduğumuzu gösterir (2. Korintliler 8:2; Efesliler 5:19; 1. Korintliler 11:19).

Tanrı'yı hoşnut eden şeyleri kanıtlama sürecinde, Tanrı Kelamı'na itaat etmeyi ve Tanrı'nın eline güvenmeyi öğreniriz. Bu ikisi benzer değildir, çünkü Tanrı'nın bizden ne istediğini (buyrukları bağlamında iradesi) ve amaçlarını gerçekleştirirken sağlayışını (egemen buyrukları bağlamında iradesi) birbirinden ayırt etmeliyiz. Petrus bizlere ahmak insanların boş ve değersiz yargılarına sessiz kalmamız Tanrı'nın isteğidir (1. Petrus 2:15) derken, Tanrı'nın buyruğundan söz etmektedir. Bir sonraki bölümde de şöyle söyler, "İyilik edip acı çekmek - eğer Tanrı'nın isteği buysa - kötülük yapıp acı çekmekten daha iyidir" (1. Petrus 3:17). Burada Tanrı'nın buyruğundan söz etmektedir. Tanrı'nın bu anlamda isteği, Mesih'in ölmesini (ayet 18, bakınız Elçilerin İşleri 2:23) ve Hristiyanların sıkıntılardan geçmesini içermektedir. Bilindiğimiz gibi bilmeyiz; Tanrı'nın buyruklarının gizemini anlayamayız. Yalnızca Tanrı'nın tarihin en büyük cinayeti olan çarmıhı kurtuluşu sağlamak için kullandığını ve şimdi hiçbir şekilde lütf sağlamadığını düşündüğümüz bir sıkıntının ya da acının ileride bize yücelik ve görkem getireceğini biliriz.

İştittiğimiz Tanrı Kelamı ve inandığımız Tanrı'nın eli arasındaki ayrım, Tanrı'nın isteğini kanıtlamak için en önemli şeydir. Görevimiz ne gerçekleşeceğini tahmin etmek değil, doğru olana karar vermektir. Durumu Tanrı'nın Kelamı'yla yorumlarız; Tanrı'nın buyruklarını duruma uyarlamayız. Tanrı'nın isteğini ve iradesini kanıtlamak, vahyedilen iradesinin şimdiki durumumuza nasıl uygulandığını keşfetmemiz demektir.

Kral Saul'un itaatsizliğini hatırlıyor musunuz? Peygamber Samuel gelmesi gereken zamanda gelmedi; Filistinliler Mikmaş'ta ordugahlarını kurdu; Saul'un ordusu gitgide azalıyordu. Saul Tanrı adamı için artık bekleyemez duruma geldi. Tanrı'nın buyruğuna itaat etmeyerek, kendi kendisine kurbanlar sundu. Saul'un bu hareketi durumlarla aklanmadı mı? Daha sonra Samuel'le birlikte yakardı; fakat Tanrı onu bir kral olarak reddetti (1. Samuel 13:13-14). Yaptığı hareket bilgelik değil, fakat ahmaklıktı.

Şeytan İsa'yı çölde durumlarla denedi. Tanrı Mesih'i oraya Ruh'la gönderdi, ama Tanrı O'na hiç yiyecek sağlamadı. Şüphesiz Tanrı Oğlu'nun açlıktan ölmeyeceğini biliyordu. O zaman

Mesih Tanrı'nın Oğlu olarak kendisini açlıktan kurtarabilirdi. Taştan kendisine ekmek yapabilirdi. Mesih'in yanıtı, bizim davranışlarımızı mhrlemelidir; "Yazılmış olduğu gibi, İnsan yalnız ekmekle yaşamaz, fakat Tanrı'nın ağzından çıkan her bir söz ile yaşar" (Matta 4:4).

Mesih Tanrı'nın Sözü'nden alıntı yaptı ve ona itaat etti; Tanrı da çölde halkına sağladığı gibi Oğlu'na da sağladı. Meleklerle gelip O'na hizmet etti. Tanrı'nın Sözü'yle yaşamak, O'nun buyruklarına itaat etmek ve sonunda bizi kurtarması için O'nun buyruklarına inanmaktır.

Durumdan neyin doğru olduğunu keşfedemsek de, durum içinde neyin doğru olduğunu anlamalıyız. Görevle ilgili olarak iki ge vardır: Tanrı'nın sözü ne diyor ve durum nedir. Tanrı'nın Sözü yanılmaz, ama anlayışımız ve uygulayışımız yanılabilir. Ruhsal olgunluğumuzun seviyesi, ltuftaki gelişimimiz Tanrı Kelamı'nı sorunlarımıza uygulama derecelerimizi etkiler. Ayırt etmek, bilgelikle gelişir.

Bu bizi sendelememelidir, çünkü Rab ihtiyaçlarımızı bilir. Dayanamayacağımız denemelerden geçmemize izin vermez ve eli bizleri düzeltir ve doğruluk yoluna yeniden getirir, bunu adı uğruna yapar. Kimi zaman Hristiyanlar yaşamlarındaki her karardan yanlış tek bir adam attıklarında büyük bir faciaya dönüşebilecek bir patlamayı fitiller gibi bahsetmektedirler. Bilim adamları bile bundan daha iyisini yaparlar, yaptıkları hataları düzelterek durumları düzeltirler. Tanrı ise daha da iyisini yapar. Anlık kararla önemli kararları ayırt edemiyor olduğumuzu, akılsız ve ahmak olduğumuzu bilir. Bilir ve bizleri elinde tutar.

Bu nedenle inanabiliriz, anlamadığımız zamanlarda bile inanabiliriz. Her kararımızda kesin bir gözle bakamayız. Eğer her zaman biliyor olsaydığ, yapmış olduğumuz eylemin kesin ve tek doğru hareket olduğundan her zaman emin olsaydığ, o zaman acılar çekerken ve karanlığın ortasında Tanrı'ya güvenmeyi ğrenemezdik.

Tam bir kesinlik istemek büyük risklere doğru koşmaktır: duygusal durumlarımızı ya da kararlarımızı kendi zel Urim ile Tummim'imiz yapabilir ve bir durumun biz iyi hissetmediğimiz için Tanrı'nın isteği olmadığı ya da kendi drtlerimizi gücüyle Tanrı'nın yönlendirişi olduğu sonucuna varabiliriz. Kutsal Ruh'un bizi kutsallaştırdığı, ama yeni

vahiyyer vermediğini hatırlayalım. Kararlarımız Tanrı'nın Kelamı'na dayanmalıdır. Onu anlamak için aydınlatılırız, ama yazmak için esinlenmeyiz.

Bu, hislerimizin tamamen önemsiz olduğu anlamına gelmez. Tanrı'yı hoşnut eden bilgeliği ayırt etmek, akademik bir uygulama değil, insanın bir bütün olarak yanıtıdır. Ani bir olaya verdiğiniz ani reaksiyonları bir düşünün. Ancak bir süre sonra yanıtınızı analize edebilirsiniz. Aynı şekilde, rahatsızlık hissi de rahatsız bir bilince tanıklık etmektedir.

Sevinç ve esenlik, Tanrı'nın iradesini arayan kişilere Mesih'in armağanlarıdır. Emin bir şekilde Tanrı'ya bu armağanlar için şükredebilirsiniz, O'na hizmet ederken. Tanrı'nın isteği ayırt edildikçe sizde artarlar ve gerçek bilgelik böylesi lütuf armağanlarıyla beslenir. Fakat Tanrı, hareketlerimizi ayırt etmede bir tür sinyaller sistemi olarak iyiliğinin kanıtları veya delilleri olarak kullanmak için bizi yönetmez. İşlerimizle kanıtlanırız; Tanrı kanıtlanmaz. Tanrı'nın çocuğu Mezmur yazarıyla birlikte şöyle der: "Niçin beni reddediyorsun, ya RAB, neden yüzünü benden gizliyorsun?" (Mezmur 88:14). Tanrı'nın yanıtı da gelir: "Aranızda RAB'den korkan, kulunun sözünü dinleyen kim var? Karanlıkta yürüyen, ışığı olmayan, Yahve'nin adına güvensin, Tanrısı'na dayansın" (Yeşaya 50:10).

İmanla yaşarız güdülerle değil ve çarmıh yolcusunun imanı kimi zaman varacağı yeri bilmeden gitmelidir. İnşa edenin ve onu yapanın Tanrı olduğunu bildiği şehre gideceğini bilmesi yeterlidir. Tanrı onun bilgelik için ettiği duayı işitecek ve adımlarını yönlendirecektir.

Öyleyse iman bilgisinde, Mesih'in çağrısını nasıl düşünmelisiniz? Bir şey açıktır: çağrınız bütündür. Her Hristiyan "tam zamanlı" hizmete çağrılmıştır. Pavlus'la birlikte şöyle söylemelidir: "Benim için yaşamak Mesih'tir" (Filipililer 1:21). Mesih'e yaşamınızı vermeniz yeterli değildir, çarmıhınızı alıp O'nun ardından gitmelisiniz. Her Hristiyanın ruhsal hizmeti, kendisini yaşayan bir kurban olarak sunmak ve tam bir adanmışlıkla Tanrı'nın iradesini kanıtlamaktır (Romalılar 1:1, 2).

Ancak böylesi bir adanma Tanrı'nın Hristiyan yaşamındaki isteğini kanıtlayabilir. Ancak bu hizmet şeklini ne belirler? Pavlus bu soruyla ilgili detaylara iner. Bir kişinin çağrıldığı belirli hizmet, almış olduğu armağanlarla bilinir (Romalılar 12:3-8). Tanrı'nın isteğini kanıtlayan kişi, kendi armağanlarıyla ilgili ayık bir şekilde düşünmelidir. Kendisini olduğundan daha

fazla bir şekilde düşünmemelidir, ama kendisine verilen ruhsal armağanların ölçüsünü anlamalıdır. Armağanları ne kadar büyükse, sorumluluğu da o kadar büyüktür.

Mesih'in krallığında uşak olmanın ilk ilkesi, bizleri kaçınılmaz bir sonuca yönlendirir: Kelam hizmetkarlığına çağrı, böyle bir hizmet için bütün armağanlara sahip her kişiye gelir.

Bu armağanlar dirilmiş olan Mesih tarafından kilisesinin inşa edilmesi, bütün ulusların adına çağrılması için verilir. Hiç kimse bu armağanları bir peçeteye sarıp ortadan kaldıramaz.

Ruh'un bu armağanlarına sahip olmak, insanın kendisine sahip olmasıdır. Ağzından müjdeyi işiteceklerle karşı borçlu kılınır. Bir Kelam hizmetkarı olmaksızın işitemezler, Kelam hizmetkarı da gönderilmeden vaaz veremez. Fakat Mesih'ten bu armağanlara sahipse, gönderilmiş demektir. Rab kilisesine bütün ulusları öğrencim olarak yetiştirin diye buyruk verirken, "öğretmeye hazır" bir kişi sessiz mi kalmalıdır?

Burada yeni bir prensip yoktur. Kişi, Kurtarıcısına en iyi şekilde hizmet etmelidir. Köle Efendisinden üstün değildir: Eğer İsa Mesih kaybolanı bulmaya geldiyse, O'nun adıyla gönderilen kişiler de aramalıdır. Bütün armağanlı kişiler öğretmen değildir. Çocukları ailelerini geçindirmek için elleriyle kazanmaya, ihtiyaç içinde olanlara vereye ve onlara ruhsal berekette bulunanlara geçici bereketler sağlamaya çağrılırlar (2. Selanikliler 3:10-12; 1. Selanikliler 4:11; Efesliler 4:28; Titus 3:18, 14). Böyle işçiler Mesih'i insanların önünde beyan ederler, onlardaki inancı soranlara cevap verirler ve imanlı yaşamlarıyla dünyada ışık olurlar.

Ancak her Hristiyan Mesih'in onlara vermiş olduğu armağanları dünyada bulunan kilisenin büyük görevi için en iyi şekilde kullanmalıdır. Ruh'un sevincine sahip kişi sıkıntıda olanları ziyaret etmeli; adalet armağanı olan kişiler kilise düzeni için çalışmalı; Kelam hizmetkarı olmak için kendisine armağan verilmiş kişi Kelam için çalışmalı ve Mesih'in sürüsünü beslemelidir (Romalılar 12:6-8). Daha büyük armağanların verimliliği kullanımını zorunlu hale getirir. Kelam hizmetkarı zaman uygun olsun olmasın görevini sürdürmelidir (2. Timoteos 4:2). Tanrı'nın evi için verdiği gayret onu bitirmelidir (Yuhanna 2:17). Tanrı adamı olarak disiplini ağır olmalıdır. Yaşamındaki durumlarla meşgul olmaması gereken görevdeki bir askerdir (2. Timoteos 2:4).

Vaaz verme armağanına sahip kişi eskinin peygamberi gibidir. Tanrı Kelamı kemiklerinde bir ateştir (Yeremya 20:9). “Aslan kükre de kim korkmaz? Rab Yahve söyler de kim peygamberlik etmez?” (Amo 3:8).

Kelam hizmetkarlığı armağanına sahip bir kişinin başka alanlarda başarılı olma kapasitesi de vardır, ama onları seçme özgürlüğüne sahip değildir. Tanrı'nın başlıca emri vardır: insan yeryüzünü işlemeli ve ona egemen olmalı; ama En Büyük Buyruk bundan önce gelir. Hristiyan cennet vatandaşıdır, ölüm dünyasında kendisine Yaşam sözü verilmiştir. Petrus balıkçı teknesini, Matta vergi işini bıraktı ve biz de Tanrı'nın habercisi olma armağanlarını uygulamaktan alıkoyacak her çağrıyla bırakmalıyız. Müjdenin birçok hizmetkarı gibi Martin Luther de hukukta iyi bir kariyere sahip olabilirdi, ama kemiklerinde yanan ateş onu bundan alıkoydu.

Genç bir adam Gürcistan'ın orman yolunda arabasını sürüyordu. Bütün bu ağaçlıklar, orman onun yönetimi altındaydı. Bir kağıt fabrikasında yükselişi onu bir ormancı olmaktan idareci olmaya getirmişti. Hayalini kurup şimdi gerçekleştirdiği evden şirketteki bir toplantıya gidiyordu. Düşünüyordu. O an ne düşünüyor olduğuna çok şaşırıyor. Kağıt yapımı değildi; idareyle ilgili sorunlar değildi. İşçilerden itfaiyeci olan Robert'ı düşünüyor. Robert bir Hristiyan mıydı? Ona müjdeyi nasıl ulaştırabilirdi? Bu genç yönetici paniğe kapıldı. Onunla konuştuğundan sonra kendisine ne olmuştu? Korkuları gittikçe derinleşti. Bugün kendisi bir Kelam hizmetkarıdır.

Bir semineriye gitmek için işinden istifa ettiğinde, üst yönetim gerekçesinin gerçek olduğuna güçlükle inanabiliyordu. Bir insan Kelam hizmetkarı olmak için böyle bir işi nasıl bırakabilirdi? Aslan kükremişti.

Çoğu zaman Ruh'un bu armağanlarının varlığı, uygulamaya geçmek için bir istek uyandırır. Bu istekle kişi Tanrı'nın Sözü'ne, Mesih'e ve insanlara yönlendirilir. Bu nedenle Kelam hizmetkarlığı yapmak için derin ve içten bir istek, Rab'in çağrısının en genel kanıtlarından biridir. Fakat armağanların ve arzuların birlikte ilerlemesi bir kriter değildir.

Bir kişi armağanların kendisinde bulunmadığını söyleyerek ya da bunları gizleyerek Ruhunu söndürebilir (1. Selanıklılar 5:19). Şimşon'un gücüyle İsrail'i kurtarması gerekiyordu, ama o Filistinlilerle kendi kişisel arzularına göre savaştı. Tanrı'nın lütfuyla trajedisi bir zafere

dönüştü, ama Şimşon'un Tanrı'ya hizmet etme arzusu kendisine hizmet için verilen armağanlarla uyuşmuyordu.

Pavlus, Timoteos'u kendisine verilen armağanı ihmal etmemesi ama canlandırması için uyarmaktadır (1. Timoteos 4:14; 2. Timoteos 1:6).Uygulama olmaksızın ruhsal güç zayıflar. Timoteos hem imanlı yaşamda hem de gayretle öğretmede ağırbaşlı olmalıydı (1. Timoteos 4:12-16). Bir müjdecinin işini yapmalı ve hizmetini yerine getirmeliydi (2. Timoteos 4:5).

İman bağlılığı ve itaat dolu bir yaşam olmadan, hiç kimse Kelam hizmetkarlığına çağrısını yargılayamaz. Yarın Mesih'e nasıl hizmet edeceğinizi öğrenmek için, bugün O'na hizmet etmelisiniz. Armağanlarınızı harekete geçirin ve Mesih'in çağrısı açık ve anlaşılır hale gelecektir.

Armağanlar kullanıldıkça, Mesih'e bu armağanlarla hizmet etme arzusu da artacaktır. Genç bir diyakon, pastörü ondan rehabilite gören alkoliklerin bulunduğu bir çiftlikçe konuşma yapmasını istediğinde öfkeleni. İtiraz etti; ama pastörünün gözündeki yaşları gördüğünde utandı ve kabul etti. Konuştuktan sonra, iki kişinin konuşmasından derinden etkilendiğini öğrendi. Bu deneyim, Kelam hizmetkarlığına çağrısında bir dönüm noktasıydı.

Diğer taraftan, Kelam hizmetkarlığında Mesih'e hizmet etme arzusu, gerekli olan armağanların görülmesinden önce ortaya çıkabilir. Pavlus Korint kilisesiyle ruhsal armağanlar sorununu tartışırken, daha büyük armağanlar istemeleri için onları teşvik etmiştir (1. Korintliler 12:31). Kişi sahip olduğu armağanları sınarken ayık olmalıdır, ama eksik olduğunu bildiği armağanları büyük bir istekle istemelidir. Bilgelikten mi yoksun? Tanrı'dan istesin (Yakup 1:5). Cesaretten mi yoksun? Elçiler de yoksundu ve Tanrı dualarına yanıt verdi (Elçilerin İşleri 4:29-31). Pavlus bile cesaret için kilisenin dua etmesini istedi (Efesliler 6:19). Ruh'un bütün armağanları veren ve armağanın Kendisi olan aracılığıyla verilir ve Mesih Baba'nın Kendisinden Ruh isteyen kişilere Ruhunu vereceğini söylemiştir (Luka 11:13). Eğer Mesih'e Kelam hizmetkarı olarak hizmet etmek istiyorsanız, bu arzu kesinlikle Ruh için duaya çağrıdır; aynı şekilde verilecek olan diğer armağanlardan tadımlık almaktır.

Hristiyan hizmetinin tamamını şekillendiren fırsatları satın almak, Kelam hizmetkarlığına çağrılmış kişinin durumundan daha büyük bir öneme sahiptir. Çağrınız nihayetinde armağanlarınızla belli olduğundan, armağanlarınızı kanıtladığınızda çağrınızı kanıtlamış

olursunuz. Alt ligde kendisini ispat etmemiş bir oyuncu birinci ligde bir maça çıkamaz. Tanrı'nın hizmete çağrısı normalde hizmette gelir. Duayla başlayın. Hizmetiniz diri bir kurban olmadıkça, Tanrı'yı hoşnut edemezsiniz. Ama dualarınız durmasın. Tanrı'nın bereketi O'nun için olan sözlerinizi ve işlerinizi taçlandırdıkça, çağrınız daha açık hale gelecektir.

Eğer beysbol metaforuyla devam edecek olursak, bahar hazırlık kampı keşif yeridir. Seminer Kelam hizmetkarlığını ciddi bir şekilde düşünenler içindir; kişinin Kelam hizmetkarlığına çağrısını ve armağanlarını sınavabileceği yerdir. Semineri deneyiminden önce kişinin çağrısından emin olması genellikle zordur. Kutsal Yazıları anlamada armağanları var mı? Sözü verimli bir şekilde iletebilir mi? Semineri dersleri ve çalışmaları böyle sorulara cevaplar sağlar. Teolojik çalışmanın akademik disiplinleri, lig şampiyonalarında olduğu gibi pastörel deneyimden uzak değildir. Öğretme armağanı olduğundan şüphe duyan bir kişi için, semineri deneyimi Tanrı Kelamı'nda gelişirken çok iyi bir anlayış kazanabilir. Öğrenmenin yanı sıra uygulamalı hizmet de eşlik edebilir. Yaz kilise çalışmaları, hafta sonu fırsatları ve hatta kişisel danışmanlıklar Kutsal Yazılar'ın ışığında ve dikkatli çalışılmasıyla hazırlanabilir ve değerlendirilebilir. Kelam hizmetkarlığına belirli olmayan bir çağrı, teolojik bir çalışmaya çağrıyı kesin gösterebilir. Tanrı bir kişiyi pastörel göreve çağırıyor olsa bile, kişileri diğer öğretme hizmetleri ve kilisede liderlik görevi için bir semineri eğitimine yönlendirir.

Bilgelikte armağanlarımızı ve çağrımızı ilişkilendirmek, Mesih'in kulları için yönendirdiği yoldur. Ayık bir düşünce, aldığımız armağanlar için dua etmek, önümüze konan hizmetin türünü ve ölçüsünü anlamamızı sağlar. Ama Mesih'in hizmetkari daha fazla armağan istemeli ve Ruh'un gücünün dahası için dua etmelidir. Günlük fırsatları çıkarma gayretiyle ve arzusuyla, bu armağanları kanıtlar ve müjdenin duyurulması için onda çalışan Mesih'in lütfunu beyan eder.

B. KİLİSENİZİN ÇAĞRISI

Mesih'in sizi çağırmasından sizi daha kişisel ve yakından başka hiçbir şey ilgilendiremez. Sizi adınızla çağırır- sınıflandırma veya rakamlarla değil, çünkü hiçbir hizmet Mesih'ininki kadar değildir. Yeni adınız elindeki o beyaz taşa yazılıdır; bu ismi bilir ve bir gün bunu yalnızca size gösterecektir (Vahiy 2:17).

Öyleyse çağrınız bir başkasının ilgi alanı veya meselesi olabilir mi? Rab’bin çağrısından emin olduğunuzda, önemli olan sadece bu değil midir? Neden kendinizi sizin seçtiğiniz bir kiliseye sunup, topluluğu Rab’bin sizi bir pastör olmaya çağırdığına dair bilgilendirmiyorsunuz?

Pavlus sürekli olarak Mesih tarafından direkt olarak çağrıldığını vurguluyordu. “ne insan isteğiyle, ne de bir insan aracılığıyla değil, fakat İsa Mesih ve O’nu ölümden diriltmiş olan Baba Tanrı aracılığıyla bir elçiydi (Galatyalılar 1:1). Sizin de ısrarınız bu olmamalı mı?

Aynı şekilde değil. Bir elçinin çağrısı Mesih’in kilisesinde temel taşı olması, diğer Kelam hizmetkarlarının çağrısından daha direktti. Pavlus da dahil olmak üzere her elçi, Mesih’in isimleriyle onları çağırdığını birebir duymuştu. Mesih gökten size görünmedi ve çağrısı size insan aracılığıyla, esasında elçiler aracılığıyla ulaştı.

İnsan aracılığıyla geliyor olsa da çağrınız insandan gelmedi. Bu noktada Pavlus’la aynı şeyi söylemekteyiz. İnsanın değil, Mesih’in çağrısı hizmetinizin yetki kaynağıdır.

Öyleyse bir kişinin çağrısı Mesih’in çağrısıyla ilişkilendirilebilir? Pavlus’un Efeslilere yaptığı açıklama bizlere büyük bir yardım sağlamaktadır. Mesih’in kendisine yaptığı çağrı, direkt ve o anda gerçekleşen bir çağrıydı. Ama Pavlus bile kilisenin sütunlarından biri olarak resmi bir şekilde kabul ediliyordu. Yakup, Petrus ve Yuhanna diğer uluslara müjdeyi götürebilsin diye paydaşlığın sağ elini ona uzattılar (Galatyalılar 2:9). Pavlus, diğer elçiler tarafından tanınmanın Mesih’in kendisine verdiği yetkiye hiçbir şey katmadığını söylemiştir. Ancak bu uygun bir davranıştır, kilise içindeki uyumluluğu göstermek içindir.

Bu eylemin amacı Pavlus tarafından şöyle izah edilir: “bana verilen lütfu anladıklarında” (Galatyalılar 2:9). İnsanın yaptığı çağrıyı, Mesih’in çağrısıyla ilişkilendiren ilke budur. Mesih lütuf verir ve lütufla birlikte çağrıyı. Ancak ruhsal ayırım yapabilen kişiler, bir öğrencinin yaşamındaki böyle bir lütfun varlığını anlayabilir. Kilise Mesih’in çağrısının kanıtlarını gördüğünde, bunu herkesin önünde de kabul etmelidir.

Tanrı adamına kendi çağrısıyla ilgili eminlik kazandıran Ruh’un aynı armağanları, aynı zamanda bu kişiyi Tanrı halkı önünde de belli eder. Kilise kendi ismiyle değil, Mesih’in adıyla çağırır. Kilisenin işlevi, Tanrı’nın çağrısını anlamak ve kabul etmektir. “Çünkü

sünnetlilere elçilik etmesi için Petrus'ta etkin olan Tanrı, diğer uluslara elçilik etmem için bende de etkin oldu'' demektedir Pavlus (Galatyalılar 2:8). Göğe yükselmiş olan Rab, insanları Ruh'u'nun armağanlarıyla çağırır. Çağrılan kişi bu armağanların uşağıdır; Ruh'u söndürmeye cüret etmez. Ancak kahyalık bir tek ona ait değildir. Armağanları Mesih'in bedeninin yararına kullanılması, bütün kiliseyi Mesih'in olgunluğunda geliştirmek üzere kiliseye hizmet etmek içindir (Efesliler 4:11-16).

Kilise bu armağanları bildirmeli ve kullanımları için yollar sağlamalıdır; ayrıca onlara Mesih'in armağanları olarak saygı göstermeli ve onları onurlandırmalıdır. Yetki armağanlarının daha uygun kullanımı için herkesçe kabul edilmesi gerektiğini öğrenmiştik. Bir kişi kendi kendine sevip dua edebilir, ama ancak açık bir şekilde yönetebilir. Kilisenin tanınması yetkiyi oluşturmaz: yalnızca Mesih'in armağanı bunu yapabilir. Yetkiyi kabul eder ve bir kişinin armağanlarını Tanrı halkının armağanlarıyla ilişkilendirir, öyle ki karşılıklı paylaşım ve paydaşlık Mesih'in bedeninin büyümesine hizmet etsin.

Elçilerin İşleri kitabında kilisenin bu görevinin kanıtları fazlaca görülmektedir. Yeruşalim topluluğu, Yahuda yerine on ikilerin içinde yer almak için iki kişiden hangisinin o niteliğe sahip olduğuna karar verir (Elçilerin İşleri 1:23). Yedilerin hizmeti için nelerin gerekli olduğu elçiler tarafından belirtildiğinde, kilise bu ruhsal armağanlara sahip kişileri seçer (Elçilerin İşleri 6:3). Ruh tarafından çağrılmış olmalarına rağmen Antakya'daki Pavlus ve diğer hizmetkarlar, işlerini yapmak üzere ayırılır, kilisenin peygamberleri ve öğretmenleri tarafından gönderilir (Elçilerin İşleri 13:1-3). Aynı şekilde Timoteos, ihtiyar heyeti tarafından görevi için atanır (1. Timoteos 4:14; 1. Timoteos 1:6).

Kilisenin ayırması elbette duayla ve Kurtarıcı'nın adıyla yapılır. Dahası Tanrı'nın lütfu hizmete adanmayı mühürler (1. Timoteos 4:14). Fakat kilise bir kişiyi seçip onu ruhsal görevle donatmaz. Tanrı'nın direkt peygamberlikle (Elçilerin İşleri 9:15-16; 13:2; 1. Timoteos 1:18; 4:14) ya da armağanların alınmasıyla (Galatyalılar 2:9) seçtiği kişileri ararlar.

Mesih'in armağanlarının topluluk tarafından tanınması, bütün kilisenin sorumluluğu değildir. Armağanların sıralamasına göre kullanılmasına da bakılmalıdır. Mesih armağanlarını bir bedende yetiştirdiğinden, ancak paydaşlık içinde işlev kazanabilirler ve paydaşlık da düzeni gerektirir. Korint'teki dil armağanı olan Hristiyanlar paydaşlık kurma ilkesini unutmuşlar ve Pentikost bereketini Babil'deki lanete dönüştürmüşlerdir. Mesih'in armağanına gerçekten

sahip bir kişi her durumda armağanı heman uygulamayı arzulamaz. Sırasını beklemeli ya da gerekirse sessiz kalmalıdır (1. Korintliler 14:26-33).

Bu Kalam hizmetkarları için de geçerlidir. Elçilerin İşleri'ndeki hizmete atanmadan çok önce bu hizmet için gerekli armağanlara sahip olan yedi diyakon gibi, her Tanrı adamı da bütün hizmetini gerçekleştirmeden önce Kalam hizmetkarlığı için donanımlı olmalıdır. Genç kişiler Tanrı'nın mevsimi için beklemeyi zor bulurlar, ama Tanrı her zaman insana zamanında mükemmel bir hikmetle eşlik eder.

Hristiyan paydaşlığını düzenleme, Hristiyanların hizmetinin ne zaman olabileceği gibi nerede olduğunu da içermektedir. Kilise, Pavlus'la Petrus'a verilen hizmet alanının farklı olduğunu anlamıştı. Her ikisi de tamamen elçisel yetkiye sahipti, ama biri özellikle Yahudilere diğeri de diğer uluslara gönderilmişti (Galatyalılar 2:7-10). Kiliselerin elçinin hizmetini arayan belirtilen ihtiyaçları, Pavlus'un ve diğer çalışma arkadaşlarının nerede hizmet edeceği konusunda önemli bir rol oynamıştı (Filipililer 2:12, 19-25; 2. Korintliler 1:15-23).

Ne Kalam hizmetkarı ne de kilise, başkalarının Tanrı'nın çağrısı ve armağanlarıyla ilgili içsel görüşünü göz ardı edebilir. Her yere gidebilen bir misyoner adayı arayan kilise bu kişiyi istedikleri her yere gönderebilir ve istedikleri her şeyi yaparak Mesih'in çağrısını basite indirgemekten suçlu sayılırlar. Diğer taraftan, Rab'bin kendisini nereye göndermek istediğini öğrenmek için gizli odasına çekilip dua eden ve kendisini izole eden kişi, bu yeri keşfetmek için verilen yolları göremeyebilir. Hristiyan kardeşlerinin tavsiye ve öğütlerini göz ardı edemez: gözle görülür armağanları olan bir kişiye kilise nerede en çok ihtiyaç duymaktadır?

Mesih'in çağrısı bizi Kurtarıcımıza çektiği gibi kardeşlerimize de çekmektedir. Çağrımızı kilisedeki paydaşlık içinde uygulamalıyız; yine çağrımızı orada bulmalıyız. Havluyu ve leğeni alın ve kardeşinin ayaklarını yıkarken çağrımızı keşfediniz; onunla birlikte hapisteki birini ziyaret edin ve çağrınızı onun yanında bulun. Diğerleri fark etmeden çok daha önce Kalam hizmetkarlığı için kendinizde armağanlar keşfetmiş olabilirsiniz, ama müjde paydaşlığı için bu kadar istekli ve gayretliyseniz uygunluğunuz hepsi tarafından görülmeli; Mesih'in çağrısı Mesih'in kilisesi tarafından kabul edilecektir. Belki de Mesih'in çağrısıyla ilk tanışmanız, bir başka kardeşin Rab'bin bereketinin kanıtlarını yaşamınızda gördüğünü söylemesiyle oldu. Belki de kardeşinize ve size görünen bu çağrı başta belirleyici ve kesin bir şey gibi gözükmedi. Mesih'in müjdesi bugün, çocukluğundan beri Kalam hizmetkarı olmak

isteyen ya da arkadaşları dua ederken kendisi bir zamanlar isteksiz kalmış olan yüzlerce Kelam hizmetkarı tarafından duyuruluyor. Önemli olan, sizdeki Mesih'in armağanlarını fark etmeniz ve kilisenin bunu kabul etmesinin aynı anda ilerlemesidir.

Şimdiye kadar normal bir paydaşlık için bir şey söylenmemiştir. Mesih'in Kelamı'nın hizmetkarı olmak üzere ayrıldığınız gün, Mesih'in halkının arasında olacaksınız. Bu hizmetin büyük bir kısmı kutsalların komünyonunu içermektedir: ibadet eden bir topluluk, Tanrı adamının vaaz vermesi, dua etmek, bereket ve paydaşlık elini müjdede uzatmak. Böylesi bir hizmet, yalnız bir çağrıyı mühürlemek için enteresan bir yol olmalıdır. Atanma gününde topluluğun ortasında ilk olarak Mesih tarafından ayrılmazsınız. Artık Hristiyan kardeşlerinize ihtiyacınız vardır ve onların da size ihtiyacı vardır. Ruhunuzu kendi kendinize araştırmanız, Kelam hizmetkarlığına çağrınızın olup olmadığına karar vermek için yeterli değildir. Tanrı halkının yargısı da aranmalıdır; resmi olarak sunulmadan uzun zaman önce resmi olmayan bir şekilde araştırılmalıdır. Pastörünüzün ve Hristiyan kardeşlerinizin sorularına ve eleştirilerine hoş geldiniz. Her şeyin ötesinde, Pavlus'un koşucu örneğini anımsayın. Armağanlarınız koşu alanında kanıtlanacak. Ne kişisel meditasyon ne de danışmanlık, çağrınızı kanıtlayamaz. Ancak Mesih'in bedeninde hizmetinizde Tanrı'nın bereketiyle gelir.

Elbette ki kilise paydaşlığının zorunlu hizmeti Mesih'te aranmalı ve bulunmalıdır. Doğruyla suçlunun, karanlıkla ışığın, Mesih'le Baal'ın paydaşlığı olamaz. Genç insanlar bazen kiliseye ait öğütlere ve danışmanlığa güven duymayıp kulak asmayabiliyor. Kilise düzeni gücü bir başka müjdenin hizmetine dönüştüğünde, Kelam hizmetkarı adayına sürçme taşı olmaktan çok ruhsal bir işkence oluyor. Pastörel mektupların sahte öğretmenlere karşı uyarılarına en fazla günümüzde ihtiyaç var. Yine de kişiler onları gerçekten ayırabilecek sahte öğretmenlerin varlığına izin vermemeli, aksi halde sahte Mesihlerin onları Kurtarıcılarından uzak kalmalarına izin vermiş olurlar.

Çağrınızı kanıtlamak için, paydaşlığınız Tanrı Oğlu'yla ve Tanrı'nın oğullarıyla olmalıdır.

Kelam hizmetkarlığına mı çağrılıyorsunuz? Eğer karanlıktan Mesih'in ışığına çağrıldıysanız, kesinlikle hizmete çağrılmışsınızdır. Kendisini izlemeye sizi çağırmanın yüceliğini göstermek için bütün gücünüzle elinizden geleni yapmalısınız. Hastalara ve hapisteye olanlara hizmet etmeyi redderseniz, Mesih'i reddetmiş olursunuz. Günah içinde kaybolmuş kişiyi

önemsemezseniz, Mesih'in sevgisini ve kaybolanlar bulunduğunda gökte duyulan sevinci bilmiyorsunuz demektir.

Öyleyse sorulacak soru sadece şudur: Tanrı hizmetinde gücünüze ne kattı? Yapabileceğiniz şeyi yapmalısınız ve kendinizi yararsız bir köle saymalısınız. Kalam hizmetkarı olmak için gerekli armağanlara sahip misiniz? Öyleyse Mesih önünüze kimsenin kapamayacağı bir kapı açmıştır. Size otuz, altmış kat değil, yüz katı meyve vermek üzere verilmiştir.

Ürün çok, işçi azdır. Ürünün Rab'bi için dua edin ve O'nun adıyla gidin. Sizde iyi bir işe başlamış olan Tanrı, İsa Mesih'in geleceği güne kadar bu işi tamamlayacaktır (Filipililer 1:6). İsa on ikileri çağırmadan önceki bütün gece dua etmiştir (Luka 6:12,13). Size çağırırken gökte aracılık etmektedir, buğdaylar gibi imanınızın sarsılmaması, fakat uluslara O'nun adını taşıyan kişiler olmanız için dua etmektedir.

Filename: Kelam Hizmetkarlığına Çağrılmak (Edmund P. Clowney).docx
Directory: /Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To
_UPLOAD/DONE
Template: /Users/darlenenbocek/Library/Group
Containers/UBF8T346G9.Office/User
Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm
Title:
Subject:
Author: Microsoft Office User
Keywords:
Comments:
Creation Date: 3/9/23 1:03:00 PM
Change Number: 4
Last Saved On: 4/7/23 4:54:00 PM
Last Saved By: Darlene Bocek
Total Editing Time: 11 Minutes
Last Printed On: 4/7/23 5:12:00 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 65
Number of Words: 17,676
Number of Characters: 122,843 (approx.)